

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2018. január 31.
IX. évfolyam 1. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....	3
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	3
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	3
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	9
POLGÁRI ÜGYSZAK	12
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	14
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....	16
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	16
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	17
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	26
POLGÁRI ÜGYSZAK	27
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	30
EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT	30
A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI	32
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	32
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	33
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	38
POLGÁRI ÜGYSZAK	38
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	42

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 45

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI	45
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI	45
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI	47
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	47
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	48
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	48
POLGÁRI ÜGYSZAK	50
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	51

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

1. A Rechtbank Amsterdam (Hollandia) által 2017. szeptember 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-573/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság egy kerethatározat átültetése érdekében hozott nemzeti jogszabályokat nem értelmezheti oly módon, hogy azok alkalmazása a kerethatározattal összhangban álló eredményre vezessen, az uniós jog elsődlegességének elvére tekintettel köteles-e mellőzni az e kerethatározattal ellentétes nemzeti jogszabályok alkalmazását?
- 2) A tagállamnak a 2008/909 kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdésére alapított nyilatkozata érvényes-e, amennyiben azt nem „e kerethatározat elfogadásakor”, hanem egy későbbi időpontban tette?

Közigazgatási ügyszak

1. A Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) által 2017. szeptember 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (2017/C 412/23)

A kérdést előterjesztő bíróság

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Meg kell-e tagadni a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 138. cikke szerinti adómentességet egy tagállamból történő Közösségen belüli továbbítás esetében, ha egy másik tagállamba irányuló e továbbítást megrendelő adóalany egy másik tagállamban a Közösségen belüli továbbítással összefüggő Közösségen belüli beszerzést ugyan bevallotta, az érintett termékekre vonatkozó későbbi adóköteles ügylet során azonban a másik tagállamban adócsalást követett el azért, hogy jogtalanul e másik tagállamból történő Közösségen belüli adómentes értékesítést vallott be?
- 2) Relevánsnak tekinthető-e az első kérdésre adandó válasz szempontjából az, hogy az adóalanynak már a Közösségen belüli továbbítás időpontjában szándékában állt e termékek későbbi értékesítése tekintetében az adócsalás elkövetése?

2. A Tribunal Supremo (Spanyolország) által 2017. szeptember 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-546/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) A Federutility-ügyben (Európai Unió Bírósága 2010. április 20-i ítélete [C-265/08]) kialakított ítélkezési gyakorlatra tekintettel, összeegyeztethető-e azzal, illetve tiszteletben tartja-e az arányosság elvét a cseppfolyósított gázt tartalmazó palackra vonatkozóan a maximális ár meghatározása, mint a szociálisan kiszolgáltatott fogyasztók védelmére irányuló intézkedés, ha az alább felsorolt valamelyik körülmény felváltva vagy egyidejűleg bekövetkezik:

— az intézkedést valamennyi fogyasztóra nézve általános jelleggel és határozatlan időre fogadják el, „amennyiben e piacon nem tekinthetők megfelelőnek a verseny és a versenyhelyzet feltételei”,

— az intézkedés már több, mint [18] éve létezik,

— az intézkedés hozzájárulhat a szűkös versenyhelyezethez befagyasztásához, mivel akadályozza az új gazdasági szereplők belépését?

2) Az [Európai Unió Bíróságának] hivatkozott [2010. április 20-i] Federutility ügyben [(C-265/08)] kialakított ítélkezési gyakorlatára tekintettel, összeegyeztethető-e azzal, illetve tiszteletben tartja-e az arányosság elvét, hogy meghatározott földrajzi területen az erőfőlényben lévő gazdasági szereplő számára előírják a palackos cseppfolyósított PB-gáz házhozszállítási kötelezettségét, a szociálisan kiszolgáltatott fogyasztók és a nehezen megközelíthető területeken élők védelme miatt, ha az előző kérdésben felsorolt valamelyik körülmény felváltva vagy egyidejűleg bekövetkezik?

3. A Bundesfinanzhof (Németország) által 2017. szeptember 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-548/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 63. cikkét az adóalanyra háruló – az államkincstár érdekében eljáró adóbeszedő – feladat figyelembevételével megszorítóan értelmezni, hogy a szolgáltatásért átveendő összeg

a) esedékessé vált, vagy

b) azt legalábbis feltétel nélkül meg kell fizetni?

2) Az első kérdésre adott nemleges válasz esetén: Köteles-e az adóalany a szolgáltatásért fizetendő adót kétéves időtartamra előfinanszírozni, ha a díjazást szolgáltatásáért (részben) csak két évvel az adóztatandó tényállás keletkezése után kaphatja meg?

3) A második kérdésre adott igenlő válasz esetén: Jogosultak-e a tagállamok a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 90. cikkének (2) bekezdésén alapuló felhatalmazásuk alapján úgy tekinteni, hogy a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 90. cikkének (1) bekezdése szerinti korrekció már az adófizetési kötelezettség keletkezésének adómegállapítási időszaka vonatkozásában is szükséges, ha az adóalany az átveendő összeget esedékesség hiányában csak két évvel az adóztatandó tényállás bekövetkezése után veheti át?

4. A Bundesfinanzhof (Németország) által 2017. szeptember 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-552/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Az Európai Unió Bírósága 1992. november 12-i Van Ginkel ítéletének (C-163/91, EU:C:1992:435) megfelelően a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 306. cikkében foglalt, utazási irodákra vonatkozó különös szabályozás hatálya alá tartozik-e az a szolgáltatás, amely alapvetően üdülő kiadásából áll, és amelyet a további szolgáltatási elemek szempontjából a főszolgáltatáshoz képest mellékszolgáltatásnak kell tekinteni?

2) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén: A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 306. cikkében foglalt, utazási irodákra vonatkozó különös szabályozás mellett a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv III. Mellékletének 12. pontjával összhangban értelmezett 98. cikkének (2) bekezdése értelmében az üdülőhelyi szállásbiztosítás esetében nyújtott adókedvezmény hatálya alá is tartozhat-e ez a szolgáltatás?

5. Az Audiencia Nacional (Spanyolország) által 2017. szeptember 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-562/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A Petroma-ítélet (C-271/12) szerinti ítélkezési gyakorlat árnyalható-e úgy, hogy elfogadható az Unióban külföldi illetőségű vállalkozás által kért héa-összegek visszatérítése annak ellenére, hogy a nemzeti adóhatóság e visszatérítést megtagadó határozatot már meghozta, mivel a vállalkozás a NIF számmal kapcsolatos tájékoztatásra vonatkozó felhívásra nem válaszolt, figyelembe véve, hogy a hatóság akkor már rendelkezett az említett információval, amelyet a fellebbező egyéb felhívásokra válaszolva nyújtott?

2) Tekinthes-e úgy, hogy a Senatex-ítélet (C-518/14) szerinti ítélkezési gyakorlat visszaható hatályú alkalmazása a hivatkozott héa-összegek visszatérítését megtagadó közigazgatási aktus megsemmisítését követeli meg, figyelembe véve, hogy a szóban forgó aktus az adóösszegek visszatérítését megtagadó korábbi, jogerős közigazgatási határozat megerősítésére korlátozódott, amelyet az AEAT a törvényben az ezen esetre előírt eljárástól eltérő eljárás keretében hozott, és amely ezenfelül korlátozta a visszatérítést kérelmező jogait, védelmének kizárását okozva?

6. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2017. szeptember 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-568/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) a) Úgy kell-e értelmezni a hatodik irányelv 9. cikke (2) bekezdése c) pontjának első francia bekezdését, illetve a 2006. évi héairányelv (2010. január 1-jéig hatályos változata) 52. cikkének a) pontját, hogy azok hatálya alá tartozik a díj ellenében történő, interaktív, erotikus, élő webkamerás előadások szolgáltatása?

b) Amennyiben az 1.a. kérdésre a válasz igenlő, úgy kell-e értelmezni a „hely, ahol a szolgáltatást ténylegesen teljesítették” mondatrészt a hatodik irányelv 9. cikke (2) bekezdésének c) pontjában, illetve a 2006. évi héairányelv 52. cikkének elején, hogy az a hely irányadó, ahol a modellek a webkamera előtt fellépnek, vagy az, ahol a látogatók a képeket megtekintik, vagy más hely is szóba jön még?

2) Úgy kell-e értelmezni a hatodik irányelv 9. cikke (2) bekezdése e) pontjának tizenkettedik francia bekezdését, illetve a 2006. évi héairányelv (2010. január 1-jéig hatályos változata) 56. cikke (1) bekezdésének k) pontját, összefüggésben a 2005. évi héarendelet (3) 11. cikkével, hogy a díj ellenében történő, interaktív, erotikus, élő webkamerás előadások szolgáltatása „elektronikus úton nyújtott szolgáltatásnak” tekinthes-e?

3) Miként kell a szolgáltatás teljesítési helyét meghatározni, amennyiben az 1.a. és a 2. kérdésre a válasz egyaránt igenlő, és a szolgáltatás teljesítési helyének meghatározása a vonatkozó irányelvi előírások alapján eltérő eredményekre vezet?

7. A Conseil d'État (Franciaország) által 2017. szeptember 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-575/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az Európai Közösséget létrehozó szerződés 56. és 58. cikkét, amely jelenleg az Európai Unió működéséről szóló szerződés 63. és 65. cikke, hogy a veszteséges külföldi illetőségű társaságokkal szemben a részükre fizetett osztalékokra kivetett forrásadó alkalmazásából származó likviditási hátrány önmagában a tőke szabad mozgását korlátozó eltérő bánásmódot valósít meg, tekintettel arra, hogy a veszteséges belföldi illetőségű társaságok a részükre fizetett osztalékok után

csak abban az adóévben adóznak, amikor adott esetben újból nyereségesé válnak?

2) Az Európai Közösséget létrehozó szerződés 56. és 58. cikkéből, jelenleg az Európai Unió működéséről szóló szerződés 63. és 65. cikkéből következő követelmények tekintetében úgy tekinthető-e a tőke szabad mozgásának az előző kérdésben említett esetleges korlátozása, mint amelyet [eredeti 12. o.] – lévén, hogy a külföldi illetőségű társaságokra nem terjed ki a francia adóhatóság felügyeleti jogköre – az adóbeszedés hatékonyságának biztosítása vagy a tagállamok közötti adóztatási joghatóság-megosztás fenntartásának szükségessége igazol?

3) Abban az esetben, ha a vitatott forrásadó-kivetés a tőke szabad mozgása szempontjából elvben elfogadható:

— e rendelkezésekkel ellentétes-e a forrásadó kivetése valamely belföldi illetőségű társaság által valamely más tagállami illetőségű veszteséges társaság részére fizetett osztalékokra, amennyiben ez utóbbi anélkül hagy fel tevékenységével, hogy újból nyereségesé válna, miközben egy belföldi illetőségű társaság ilyen helyzetben ténylegesen nem fizet adót ezen osztalék után?

— rendelkezéseket úgy kell-e értelmezni, hogy olyan adózási szabályok fennállása esetén, amelyek az osztalékokat megkülönböztetik aszerint, hogy belföldi vagy külföldi illetőségűek részére kerülnek-e kifizetésre, össze kell vetni az osztalékok alapján e személyek által viselt tényleges adóterhet, annak megállapítása érdekében, hogy a tőke szabad mozgásának abból eredő korlátozása, hogy e szabályok egyedül a külföldi illetőségűek számára nem teszik lehetővé az osztalékok konkrét megszerzéséhez közvetlenül kapcsolódó költségek levonását, igazolható-e az adó mértékében mutatkozó azon eltéréssel, amely az általános szabályok szerint a belföldi illetőségűekkel szemben későbbi adóév során kiszabott adó és a külföldi illetőségűek részére fizetett osztalékokra kivetett forrásadó között fennáll, amennyiben e különbség kompenzálja az adóalapok közötti eltérést a beszedett adó összegének tekintetében?

8. A Riigikohus (Észtország) által 2017. október 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-580/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: észt

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Az 1698/2005/EK tanácsi rendelet 72. cikke vagy az 1303/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 71. cikkének (1) bekezdése alkalmazandó-e a művelet tartósságának követelménye tekintetében a valamely Leader-intézkedés keretében jóváhagyott projekt támogatás visszafizettetése során, ha a támogatás jóváhagyására 2011. szeptember 6-án, az utolsó részlet kifizetésére 2013. november 19-én, a jogsértés megállapítására 2014. december 4-én, a visszafizettetést elrendelő határozat meghozatalára pedig 2015. január 27-én került sor? E körülmények között az 1290/2005/EK tanácsi rendelet 33. cikkének (1) bekezdése vagy az 1306/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 56. cikke-e a visszafizettetés jogalapja?

2) Amennyiben az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1698/2005 rendeletet kell alkalmazni: az 1698/2005 rendelet 72. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett, a művelet természetét vagy végrehajtásának feltételeit érintő, vagy egy céget jogtalan előnyhöz juttató lényeges módosulásnak tekintendő-e a valamely Leader-intézkedés keretében nyújtott projekt támogatás felhasználásával beszerzett befektetési eszköznek (vitorlás hajónak) a támogatást megszerző nonprofit egyesület által valamely másik, a vitorlás hajót ugyanarra a műveletre felhasználó nonprofit egyesületnek történő bérbeadása, mint amelyre a kedvezményezett a támogatást kapta? Meg kell-e állapítani a tagállami kifizető ügynökségnek azt a konkrét előnyt, amely miatt teljesül a jogtalan előny feltétele? Amennyiben erre igenlő választ kell adni: jogtalan előnynek minősülhet-e az, hogy a befektetési eszköz tényleges használója nem kapta volna meg a projekt támogatást akkor, ha egyező tartalmú saját kérelmet nyújtott volna be?

2a) Amennyiben az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1303/2013 rendeletet kell alkalmazni: az 1303/2013 rendelet 71. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett, a művelet természetében, célkitűzéseiben vagy végrehajtási feltételeiben bekövetkező, az eredeti célkitűzéseket veszélyeztető

lényeges változásnak tekintendő-e a valamely Leader-intézkedés keretében nyújtott projekt támogatás felhasználásával beszerzett befektetési eszköznek (vitorlás hajónak) a támogatást megszerző nonprofit egyesület által valamely másik, a vitorlás hajót ugyanolyan módon felhasználó nonprofit egyesületnek történő bérbeadása, mint amilyen módon történő felhasználásra a kedvezményezett a támogatást kapta?

3) Amennyiben az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1698/2005 rendeletet kell alkalmazni: az 1698/2005 rendelet 72. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett, az infrastrukturális eszköz tulajdonjogának természetében bekövetkezett változás, vagy a termelő tevékenység megszüntetése vagy áthelyezése eredményeként előállt lényeges módosulásnak tekintendő-e a valamely Leader-intézkedés keretében nyújtott projekt támogatás felhasználásával beszerzett befektetési eszköznek (vitorlás hajónak) a kedvezményezett által valamely másik, a vitorlás hajót ugyanarra a műveletre felhasználó nonprofit egyesületnek történő bérbeadása, mint amelyre a kedvezményezett a támogatást kapta, ha ennek körében figyelembe vesszük, hogy a vitorlás hajó tulajdonjoga változatlan maradt, a kedvezményezett azonban már nem közvetlen, hanem közvetett birtokosa a vitorlás hajónak, és nem a kérelemben ismertetett szolgáltatás nyújtásából, hanem bérbeadásból származik a jövedelme?

3a) Amennyiben az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1303/2013 rendeletet kell alkalmazni: az 1303/2013 rendelet 71. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett, az infrastruktúra valamely elemében bekövetkező, egy cég jogosulatlan előnyhöz jutásával járó tulajdonosváltásnak tekintendő-e a valamely Leader-intézkedés keretében nyújtott projekt támogatás felhasználásával beszerzett befektetési eszköznek (vitorlás hajónak) a támogatást megszerző nonprofit egyesület által valamely másik, a vitorlás hajót ugyanarra a műveletre felhasználó nonprofit egyesületnek történő bérbeadása, mint amelyre a kedvezményezett a támogatást kapta, ha ennek körében figyelembe vesszük, hogy a vitorlás hajó tulajdonjoga változatlan maradt, a kedvezményezett azonban már nem közvetlen, hanem közvetett birtokosa a vitorlás hajónak, és nem a kérelemben ismertetett szolgáltatás nyújtásából, hanem bérbeadásból származik a jövedelme? Meg kell-e állapítani a tagállami kifizető ügynökségnek azt a konkrét előnyt, amely miatt teljesül a jogosulatlan előny feltétele? Amennyiben erre igenlő választ kell adni: jogosulatlan előnynek minősülhet-e az, hogy a befektetési eszköz tényleges használója nem kapta volna meg a projekt támogatást akkor, ha egyező tartalmú saját kérelmet nyújtott volna be?

4) Az 1698/2005 rendelet 72. cikkének (1) bekezdésében vagy az 1303/2013 rendelet 71. cikkének (1) bekezdésében foglaltaknál szigorúbb előírásokkal is kötelezheti-e a kedvezményezettet valamely Leader-intézkedést szabályozó nemzeti rendelet a befektetési eszköz öt évig történő fenntartására?

5) Amennyiben a negyedik kérdésre nemleges választ kell adni: összhangban áll-e az 1698/2005 rendelet 72. cikkének (1) bekezdésével, illetve az 1303/2013 rendelet 71. cikkének (1) bekezdésével valamely nemzeti rendelet olyan rendelkezése, amely szerint a projekt támogatás kedvezményezettje köteles a projekt támogatás felhasználásával beszerzett befektetési eszközt a támogatás utolsó részletének kifizetésétől számított legalább öt évig fenntartani és rendeltetésszerűen felhasználni, és e rendelkezés olyan értelmezése, amely szerint a kedvezményezett személyesen köteles felhasználni a befektetési eszközt?

6) Az 1290/2005 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése, illetve az 1306/2013 rendelet 56. cikke értelmében vett szabálytalanságnak tekintendő-e az, hogy a kedvezményezett nem hajtja végre a valamely Leader-intézkedést szabályozó nemzeti rendelet értelmében nem kötelező jellegű műveletet, a kedvezményezett azonban hivatkozott e műveletre a támogatási kérelmében szereplő, „[a] művelet és a befektetés céljainak és tevékenységeinek összefoglalásában”, és az említett művelet egyike volt azon kritériumoknak, amelyek alapján a kérelmeket rangsorolásuk céljából értékelték?

7) Amennyiben a hatodik kérdésre igenlő választ kell adni: jogellenessé teszi-e a visszafizettetést az, hogy azt az utolsó kifizetéstől számított öt év letelte előtt kezdeményezik, és a kedvezményezett megszünteti a jogsértést a visszafizetés tárgyában folytatott bírósági eljárás ideje alatt?

9. A Raad van State (Hollandia) által 2017. október 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-582/17. és C-583/17. sz. ügyek)¹

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletet [...], hogy kizárólag azon tagállam feladata a felelős tagállam meghatározása, amelyben a nemzetközi védelem iránti kérelmet először benyújtották, minek folytán valamely külföldi csak e tagállamban járhat el jogi úton a dublini rendelet 27. cikke alapján a dublini rendelet III. fejezetében – többek között a rendelet 9. cikkében – előírt felelősségi feltételek valamelyikének téves alkalmazásával szemben?

10. A Vestre Landsret (Dánia) által 2017. október 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-592/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- A bemutatott sajátosságokkal rendelkező merevítőket a gyermekbiztonsági rács részének kell-e tekinteni?
- Amennyiben az első kérdésre igenlő válasz adandó, vagyis a merevítőket a gyermekbiztonsági rácsok részének kell tekinteni, a merevítőket a KN 9403 90 10 vagy a KN 7326 és 4421 vámtarifaszáma alá kell-e besorolni?
- Amennyiben az első kérdésre nemleges válasz adandó, vagyis a merevítőket nem lehet a gyermekbiztonsági rácsok részének tekinteni, a merevítőket a KN 7318 15 90 vagy a KN 7318 19 00 vámtarifaszáma alá kell-e besorolni?

Amennyiben a bemutatott sajátosságokkal rendelkező merevítőket a KN 7318 15 90 vámtarifaszáma alá kell besorolni, kérjük, hogy az EU Bíróság előzetes döntéshozatal iránti eljárásban válaszoljon az alábbi kérdésre:

- Érvénytelen-e a Kínai Népköztársaságból származó egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2009. január 26-i 91/2009/EK tanácsi rendelet, figyelemmel arra a tényre, hogy a Bizottság és a Tanács — a WTO fellebbviteli testületének véleménye alapján — olyan eljárást alkalmazott, amely az uniós ipar meghatározását attól tette függővé, hogy az uniós gyártó részt akart-e venni a mintában és az ellenőrzésben, amely az iparban egy olyan önkiválasztási eljárást indított el, amely a vizsgálat és az eredmény jelentős torzulásának kockázatát idézte elő?

11. A Conseil d'État (Franciaország) által 2017. október 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-596/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Úgy kell-e értelmezni a 2011. június 21-i 2015/64/EU irányelvet, hogy az a 2., 3. és 4. cikkében a dohánytermékek tekintetében elfogadott meghatározásokra figyelemmel a csomagolt dohánytermékek árainak szabályozására is irányadó?
- 2) Az előző kérdésre adott igenlő válasz esetén a 2011. június 21-i irányelvnek a dohánytermék-árak szabad meghatározása elvét kimondó 15. cikkét az e termékek árainak 1 000 egységre vagy 1 000

¹ A megjelölt ügyekben feltett kérdések megegyeznek.

grammra történő rögzítésére irányuló szabályra vonatkozó tilalomként kell-e értelmezni, amely megtiltja a dohánytermékek gyártói számára, hogy azok az áraikat a csomagolási költségekben jelentkező esetleges különbségek függvényében határozzák meg?

12. A Tribunal de première instance de Liège (Belgium) által 2017. október 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-602/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A Belgium és a Luxemburgi Nagyhercegség között a kettős adóztatás elkerüléséről szóló, 1970. szeptember 17-én aláírt egyezmény 15. cikkének (1) § -a – amelyet úgy kell értelmezni, mint amely lehetővé teszi valamely belgiumi illetőségű, keresőtevékenységét valamely luxemburgi munkáltató alkalmazásában végző munkavállaló díjazása tekintetében a Luxemburg területén folytatott tevékenység arányában a forrás szerinti államot megillető adóztatási joghatóság korlátozását, amelyet úgy kell értelmezni, mint amely lehetővé teszi az adóztatási joghatóság lakóhely szerinti államra való átruházását a luxemburgi területen kívül végzett tevékenységhez kapcsolódó díjazások összege tekintetében, amelyet úgy kell értelmezni, mint amely a munkavállalónak a munkáltató székhelyén való folyamatos és mindennapos fizikai jelenlétét követeli meg, holott egy rugalmasan lefolytatott, objektív és ellenőrizhető adatokon alapuló bírói értékelés alapján nem vitatott, hogy ott rendszeresen megjelenik, és amelyet úgy kell értelmezni, mint amely megköveteli a bíróságoktól, hogy napi bontásban értékeljék az egyik és másik államban végzett tevékenységek fennállását és jelentőségét a 220 munkanaphoz viszonyított arány meghatározása érdekében – sérti-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 45. cikkét, amennyiben az olyan adózási természetű akadályt képez, amely korlátozza a határon átnyúló tevékenységeket, és sérti a jogbiztonság általános elvét, amennyiben az nem ír elő állandó és biztos adómentességi szabályokat az olyan munkáltató alkalmazásában álló belga illetőségű személy által kapott díjazás egészére vonatkozóan, amelynek tényleges üzletvezetési helye a Luxemburgi Nagyhercegségben található, és e munkavállalót jövedelmét részben vagy egészben a kettős adóztatása veszélyének teszi ki, illetve egy kiszámíthatatlan, a jogbiztonságot teljesen nélkülöző szabályozásnak veti alá?

Munkaügyi ügyszak

1. Az Arbeits- und Sozialgericht Wien (Ausztria) által 2017. október 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-579/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 1. cikkét, hogy az olyan eljárások, amelyek tárgya a Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungskasse (építőipari munkások szabadság- és végkielégítési pénztára, Ausztria; a továbbiakban: BUAK) járulékok iránti igényeinek munkáltatóval szembeni érvényesítése az Ausztriában szokásos munkavégzési hellyel nem rendelkező munkavállalók munkavégzés céljából, vagy munkavállalók rendelkezésre bocsátása keretében Ausztriába történő kiküldetése alapján, vagy Ausztrián kívüli székhellyel rendelkező munkáltatóval szemben ausztriai szokásos munkavégzési hellyel rendelkező munkavállalók foglalkoztatása alapján, az említett rendelet hatálya alá tartozó „polgári és kereskedelmi ügyek”, akkor is, ha a BUAK ezen járulékok iránti igényei ugyan magánjogi munkaviszonyokra vonatkoznak, és a munkavállalóknak a szabadság és a szabadság idejére járó munkabér iránti, a munkáltatókkal való munkaviszonyokból származó magánjogi igényei fedezését szolgálják, azonban

— mind a munkavállalóknak a BUAK-kal szembeni, a szabadság idejére járó munkabér iránti igénye mértékét, mind pedig a BUAK-nak a munkáltatókkal szembeni járulékok iránti igénye mértékét nem szerződés vagy kollektív szerződés, hanem szövetségi miniszteri rendelet határozza meg,

- a munkáltatók által a BUAK részére fizetendő járulékok a munkavállalóknak fizetendő, szabadság idejére járó munkabérre fordított kiadások fedezése mellett a BUAK igazgatási költségráfordításainak fedezését is szolgálják, és
- a BUAK-ot ilyen járulékok iránti igényeinek követelésével és érvényesítésével összefüggésben törvényi rendelkezés alapján szélesebb jogosultság illeti meg, mint valamely magánszemélyt, azáltal, hogy
- a munkáltatók külön bírság terhe mellett a BUAK részére az általa kialakított kommunikációs utak használatával – úgy alkalomszerűen, mint havi rendszerességgel ismétlődően – jelentéstételre, a BUAK ellenőrzési intézkedéseiben való közreműködésre és azok tűrésére, a bér-, üzleti és egyéb kimutatásokba történő betekintés biztosítására, és a BUAK részére felvilágosítás adására kötelesek, és
- a BUAK-nak a jelentéstételi kötelezettség munkáltatók általi megsértése esetén joga van a munkáltatók által fizetendő járulékoknak a saját megállapításai alapján történő kiszámítására, mindamelllett hogy a BUAK járulékok iránti igénye a kiküldetés, illetve a foglalkoztatás tényleges viszonyaitól függetlenül a BUAK által kiszámított összegben áll fenn?

2. A Giudice di Pace di Roma (Olaszország) által 2017. október 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-600/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) A felperes az általa végzett békebíró szolgálati tevékenység alapján a 2003/88 irányelv 1. cikke (3) bekezdésének és 7. cikkének, az 1999/70 irányelvvel végrehajtott, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás 2. szakaszának és az Európai Unió Alapjogi Chartája 31. cikke (2) bekezdésének egymással összefüggő rendelkezései értelmében vett „határozott időre alkalmazott munkavállaló” fogalma alá tartozik-e?
- 2) Az 1) kérdésre adott igenlő válasz esetén, a rendes bíró vagy „togato” tekinthető-e a határozott időre alkalmazott munkavállaló békebíróval összehasonlítható határozatlan időre alkalmazott munkavállalónak az 1999/70 irányelvvel végrehajtott, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás 4. szakaszának alkalmazásában?
- 3) A 2) kérdésre adott igenlő válasz esetén, a határozatlan időre alkalmazott rendes bírák felvételi eljárása és a határozott időre alkalmazott békebírók törvény által előírt kiválasztási eljárása közötti különbség az 1999/70 irányelvvel végrehajtott, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás 4. szakaszának 1. és/vagy 4. pontja értelmében tekinthető-e objektív oknak annak igazolásához, hogy a [Corte di] Cassazione [semmitőszék] egyesített tanácsának 13721/2017. sz. ítéletében és a Consiglio di Stato [államtanács] 2007. április 8-án kihirdetett 464/2017. sz. véleményében foglalt „élő jog” a békebírók esetében, mint amilyen a határozott időre alkalmazott munkavállalóként dolgozó felperes, nem alkalmazza ugyanazokat a munkafeltételeket, mint amelyeket az összehasonlítható, határozatlan időre alkalmazott rendes bírák tekintetében alkalmaz, valamint annak igazolásához, hogy nem alkalmaznak megelőző és szankcionáló intézkedéseket a határozott időre szóló szerződéseknek az 1999/70 irányelvvel végrehajtott, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás 5. szakasza és a végrehajtó belső jogi szabályok értelmében vett visszaélészerű alkalmazásával szemben, tekintettel arra, hogy az olasz jogrend nem tartalmaz olyan, akár alkotmányi szintű szabályokat, amelyek igazolhatnák a munkafeltételekre vonatkozó hátrányos megkülönböztetést, vagy a békebírók szolgálati viszonyának határozatlan ideig tartó munkaviszonnyá alakítására vonatkozó abszolút tilalmat, a korábbi belső szabályozás (217/1974. sz. törvény) fényében sem, amely már előírta a magistrati onorari [tiszteletbeli bírák] (pontosabban a vice pretori onorari) munkafeltételeinek [a rendes bírákéval] azonossá igazítását és munkaviszonyuk határozatlan idejűvé alakítását?
- 4) Mindenesetre, az ügyben szereplőhöz hasonló helyzetben, ellentétes-e az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének (2) bekezdésével és a független és pártatlan bíró uniós jogi fogalmával, hogy

egy békebíró, aki elméletileg érdekelt a jogvita felperes számára kedvező megoldásában, aki maga is kizárólagos munkatevékenységként ugyanolyan bírói feladatokat lát el, az Olaszországban általában munkaügyi jogvitákban vagy a rendes bírakkal kapcsolatos jogvitákban eljárni illetékes bíróság helyébe lép, mert a végső fokon eljáró bíróság – a [Corte di] Cassazione egyesített tanácsa – megtagadja a hivatkozott és a közösségi jog által védett jogok védelmét, az egyébként illetékes bíróságot (munkaügyi bíróság) arra kötelezve, hogy – amennyiben kérelmet nyújtanak be hozzá – állapítsa meg saját illetékességének vagy hatáskörének hiányát, jóllehet ugyanezen jognak – a szabadság idejére járó díjazásnak, amely a kérelem tárgyát képezi – a jogalapja az Európai Unió kötelező és az olasz jogrend felett álló jogában keresendő? Amennyiben a Bíróság megállapítja a Charta 47. cikkének megsértését, mutasson rá, hogy milyen belső eszközökkel előzhető meg, hogy az Unió valamely elsődleges jogi normájának megsértése a jelen ügyben az uniós jog által biztosított alapvető jogok védelmének abszolút elutasítását is magával vonja.

3. A Supreme Court of the United Kingdom (Egyesült Királyság) által 2017. október 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-603/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Hogyan kell helyesen megítélni, hogy egy munkáltató által a munkavállalóval vagy korábbi munkavállalóval (a továbbiakban: munkavállaló) szemben előterjesztett kereset a Luganói Egyezmény 5. szakaszának D. címe (18–21. cikk) szerinti „egyedi munkaszerződéssel kapcsolatos ügynek” minősül-e?

1) Elégséges-e ahhoz, hogy egy munkáltató által a munkavállalóval szemben előterjesztett kereset a 18–21. cikk hatálya alá tartozzon, hogy a kifogásolt megatartást a munkáltató a munkavállaló egyéni munkavállalási szerződésének megsértéseként is értelmezhetné volna – még abban az esetben is, ha a munkáltató által előterjesztett kereset nem a szerződés megsértésén alapul, nem kifogásolja azt és nem is hivatkozik rá, hanem (például) a tényállás összefoglalásának 26. és 27. bekezdésében bemutatott jogalapokra hivatkozik?

2) Másként fogalmazva, helyes-e annak alapján elvégezni a vizsgálatot, hogy egy munkáltató által a munkavállalóval szemben előterjesztett kereset csak abban az esetben tartozik a 18–21. cikkek hatálya alá, amennyiben a keresetet ténylegesen a munkaszerződésben foglalt kötelezettségre alapozták? Amennyiben ez a helyes vizsgálat, az következik-e ebből, hogy a kizárólag olyan kötelezettségszegésen alapuló kereset, amely a munkaszerződéstől függetlenül merült fel (és adott esetben az nem olyan kötelezettség, amelybe a munkavállaló „szabad elhatározásából” beleegyezett), nem tartozik az 5. szakasz hatálya alá?

3) Amennyiben a fenti vizsgálatok egyike sem helyes, mi a helyes vizsgálat?

2. Amennyiben valamely társaság egy természetes személlyel (az egyezmény 5. cikkének (1) bekezdése szerinti) „szerződést” köt, milyen mértékben szükséges alá-főlérendeltségi viszonynak fennállnia a társaság és a természetes személy között ahhoz, hogy a szerződés az 5. szakasz értelmében vett „egyedi munkaszerződésnek” minősüljön? Lehet-e ilyen viszonyról beszélni, amennyiben az egyén maga határozhatja meg (és meg is határozza) a társasággal kötött szerződésének feltételeit, a társaság napi ügyvitele felett és saját kötelezettségei teljesítése felett felügyeletet és irányítást gyakorol, de a társaság részvényese(i) kezdeményezheti(k) a jogviszony megszüntetését?

3. Amennyiben a Luganói Egyezmény II. címének 5. szakasza csak olyan keresetek esetében alkalmazandó, amelyek az 5. szakasz kivételével a Luganói egyezmény 5. cikke (1) bekezdésének hatálya alá esnek, hogyan kell helyesen megítélni azt, hogy a kereset az 5. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozik-e?

1) Az olyan vizsgálat tekintendő-e helyesnek, amely szerint a kereset akkor tartozik az 5. cikk (1) bekezdésének hatálya alá, amennyiben a panasszal érintett magatartás szerződésszegésnek tekinthető, még akkor is, ha maga a munkáltató által előterjesztett kereset nem a szerződés megsértésén alapul, nem kifogásolja azt és nem is hivatkozik rá?

2) Másodlagosan, az a vizsgálat tekintendő-e helyesnek, amikor a kereset csak akkor tartozik az 5. cikk (1) bekezdésének hatálya alá, ha a kötelezettség, amelyen ténylegesen alapul, szerződéses kötelezettség? Amennyiben ez a helyes vizsgálat, következik-e ebből, hogy az olyan kötelezettségszegésre hivatkozó kereset, amely a munkaszerződéstől függetlenül merült fel (és adott esetben az nem olyan kötelezettség, amelybe az alkalmazott „szabad elhatározásából” beleegyezett), nem tartozik az 5. cikk (1) bekezdésének hatálya alá?

3) Amennyiben a fenti vizsgálatok egyike sem helyes, mi a helyes vizsgálat?

4. Abban az esetben, ha:

1) mind A, mind B társaság egyazon vállalatcsoport tagja;

2) X alperes ténylegesen az ügyvezető igazgatói tisztséget tölti be a vállalatcsoportnál (ahogyan azt P. Bosworth tette az Arcadia vállalatcsoport esetében, lásd korábban a tényállás összefoglalójában, a 14. pontban); X munkaviszonyban áll a csoport egyik társaságával, az A társasággal (vagyis az A társaság munkavállalója, ahogyan P. Bosworth volt az egyes időszakokban, lásd a tényállás összefoglalójában, a 15. pontban); és a nemzeti jog szerint nem a B társaság munkavállalója;

3) az A társaság keresetet indít X ellen, és az 18–21. cikk hatálya alá esik; valamint

4) a csoport egy másik társasága, a B társaság szintén keresetet indít X ellen hasonló magatartás miatt, mint amely az A vállalat X elleni kereset alapja;

mi a helyes eljárás annak megítélésére, hogy a munkavállaló ellen indított kereset az 5. szakasz hatálya alá tartozik-e? Így különösen:

1) Független-e a válasz attól, hogy fennállt-e X és B társaság között az 5. szakasz értelmében vett „egyezi munkaszerződés”, és amennyiben igen, mi a helyes vizsgálat annak eldöntésére, hogy volt-e ilyen szerződés?

2) B társaságot X „munkáltatójának” kell-e tekinteni az egyezmény II. címének 5. szakasza szempontjából, illetve B vállalat X-szel szembeni keresetei (lásd feljebb a 4. pont 4) alpontját) ugyanúgy a 18–21. cikkek hatálya alá esnek-e, ahogyan A társaság X-szel szembeni keresetei a 18–21. cikk hatálya alá esnek? Így különösen:

a) B társaság keresetei csak akkor esnek a 18. cikk hatálya alá, ha a kötelezettség, amelyen ténylegesen alapulnak, a B társaság és X között létrejött munkaszerződés szerinti kötelezettség?

b) Másodlagosan, a 18. cikk hatálya alá esik-e a kereset, ha a magatartás, amelyre a kérelem ténylegesen alapul, az A társaság és X között létrejött munkaszerződés szerinti kötelezettség megsértésének minősülne?

3) Amennyiben a fenti vizsgálatok egyike sem helyes, mi a helyes vizsgálat?

Polgári ügyszak

1. A Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu (Lengyelország) által 2017. augusztus 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-512/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A jelen ügy körülményei között úgy kell-e értelmezni a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, módosított 2003. november 27-i 2201/2003/EK tanácsi rendelet 8. cikkének (1) bekezdését, hogy valamely 18 hónapos gyermek szokásos tartózkodási helye az a tagállam, ahol a gyermek bizonyos mértékig beilleszkedik a szociális és családi környezetbe az alábbi körülmények eredményeként: a gyermek felügyeletét napi szinten gyakorló szülő e tagállam állampolgára, a gyermek e tagállam hivatalos nyelvét használja, a gyermeket ebben a tagállamban keresztelték meg, a gyermek három hónapig terjedő ideig tartózkodott e tagállamban e szülő szülői szabadsága, illetve az ünnepek során kivett egyéb szabadságai alatt,

továbbá a gyermek e szülő családjával áll kapcsolatban, ha a fennmaradó időszakokban a gyermek az említett szülővel együtt egy másik tagállamban tartózkodik, e szülőnek ebben e másik tagállamban van határozatlan idejű munkaszerződésen alapuló munkaviszonya, továbbá a gyermek e másik tagállamban állandó, de időben korlátozott kapcsolatot tart a másik szülővel és annak családjával?

2) A 2201/2003 rendelet 8. cikkének (1) bekezdése alapján valamely 18 hónapos gyermek szokásos tartózkodási helyének meghatározása érdekében, aki ezen életkor miatt napi szinten csak az egyik szülő felügyelete alatt áll, míg a másik szülővel állandó, de időben korlátozott kapcsolatot tart, amennyiben a szülői felügyelet és a gyermekkel való kapcsolattartás gyakorlásáról a szülők között nem jön létre megállapodás, a gyermek szociális és családi környezetbe történő beilleszkedésének értékelése során a gyermek két szülővel fennálló kapcsolatát egyenlő mértékben kell-e figyelembe venni, vagy nagyobb mértékben kell figyelembe venni a gyermeknek a felügyeletet napi szinten gyakorló szülővel fennálló kapcsolatát?

2. A Högsta domstolen (Svédország) által 2017. szeptember 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-572/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: svéd

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Ha egy üzletben oltalom alatt álló motívummal ellátott árukat kínálnak jogosulatlanul eladásra, akkor az árukat eladásra felkínáló személy által raktárban tárolt, azonos motívummal ellátott áruk vonatkozásában is megállapítható-e a szerzõt a 2001/29 irányelv 4. cikkének (1) bekezdése szerint megilletõ kizárólagos terjesztési jog megsértése?

2. Van-e jelentősége annak, hogy az árukat az üzlethez tartozó, vagy pedig más helyszínen lévõ raktárhelyiségben tárolják?

3. A Korkein hallinto-oikeus (Finnország) által 2017. október 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-578/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: finn

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Lényeges-e a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 2008/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikke és 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a megkülönböztető képességre vonatkozó feltételek értelmezése során, hogy a védjegy tekintetében a lajstromozást ábrás vagy színvédjegyként kérték-e?

2. Amennyiben a védjegy szín- vagy ábrás védjegyként való minősítése lényeges a megkülönböztető képességének megítélése során, akkor a védjegyet, képként való ábrázolásától függetlenül, a kérelemnek megfelelően színvédjegyként kell lajstromozni vagy csak ábrás védjegyként lajstromozható?

3. Abban az esetben, ha a kérelemben képként ábrázolt védjegy színvédjegyként lajstromozható, akkor azon védjegy, amelyet a kérelemben a Bíróság ítélezési gyakorlata szerint a színvédjegy lajstromozásához szükséges pontossággal ábrázoltak grafikailag (és nem egy szín önmagában, absztrakt módon, forma vagy körvonal nélküli lajstromozásáról van szó), színvédjegyként való lajstromozásához szükséges-e ezen felül a használat Patenti- ja rekisterihallitus által elvártnak megfelelő vagy egyáltalán bármiféle bizonyítása?

4. A Cour de cassation (Franciaország) által 2017. október 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-595/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a 44/2001 rendelet 23. cikkét, hogy az a forgalmazó által a szállítója ellen, az Európai Unió működéséről szóló szerződés 102. cikkére alapítottan indított perben eljáró nemzeti bíróság számára lehetővé teszi, hogy figyelembe vegyen egy, a felek közti szerződésben meghatározott joghatósági kikötést?

2. Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén, úgy kell-e értelmezni a 44/2001 rendelet 23. cikkét, hogy az a forgalmazó által a szállítója ellen, az Európai Unió működéséről szóló szerződés 102. cikkére alapítottan indított perben eljáró nemzeti bíróság számára lehetővé teszi, hogy alkalmazzon egy, a felek közti szerződésben foglalt joghatósági kikötést, ideértve azt az esetet is, ha a szóban forgó kikötés nem utal kifejezetten a versenyjog megsértése miatt fennálló felelősséggel kapcsolatos jogvitákra?

3. Úgy kell-e értelmezni a 44/2001 rendelet 23. cikkét, hogy az a forgalmazó által a szállítója ellen, az Európai Unió működéséről szóló szerződés 102. cikkére alapítottan indított perben eljáró nemzeti bíróság számára lehetővé teszi, hogy figyelmen kívül hagyjon egy, a felek közti szerződésben meghatározott joghatósági kikötést, ha az európai vagy nemzeti versenyhatóság által semmilyen versenyjogi jogsértés nem került megállapításra?

Gazdasági ügyszak

1. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2017. szeptember 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-535/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendeletet 1. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti kivétel alá tartozik-e az a kártérítési kereset, amelyet a felszámoló a Faillissementswet 68. cikkének (1) bekezdése alapján a fizetésképtelenségi eljárás alá vont vagyon kezelésére és felszámolására vonatkozó megbízása alapján az adós valamennyi hitelezője nevében valamely harmadik féllel szemben terjeszt elő annak a hitelezőkkel szembeni jogellenes károkozása miatt, és amely kártérítési kereset eredményessége esetén az abból származó bevétel a vagyont gyarapítja?

2) Amennyiben az első kérdésre igenlő válasz adandó, és a szóban forgó keresetre ennél fogva alkalmazandó a fizetésképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet: Erre a keresetre a hivatkozott rendelet 4. cikkének (1) bekezdése szerint – a felszámoló keresetösségi joga és az alkalmazandó anyagi jog tekintetében egyaránt – annak a tagállamnak a fizetésképtelenségre vonatkozó jogát kell alkalmazni, amelynek területén az eljárást megindítják?

3) Amennyiben a második kérdésre igenlő válasz adandó: Annak a tagállamnak a bíróságai, amelynek területén a fizetésképtelenségi eljárást megindítják, ebben az esetben – alkalmasint megfelelően – kötelesek-e figyelembe venni a következőket:

a) a fizetésképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet 13. cikkét abban az értelemben, hogy az alperes a valamennyi hitelező javára a felszámoló által benyújtott keresettel szemben védekezhet annak bizonyításával, hogy cselekménye nem keletkeztet felelősséget azon jog értelmében, amely a keresetre alkalmazandó lett volna, ha azt nem a felszámoló, hanem valamelyik hitelező maga nyújtja be jogellenes cselekmény miatt;

b) a többek között a fizetésképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet 13. cikkével összefüggésben értelmezett, a szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló, 2007. július 11-i 864/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (Róma II rendelet) 17. cikkét, vagyis az állítólagos jogellenes cselekmény helyén érvényes biztonsági és magatartási szabályokat, például a bankokra vonatkozó pénzügyi magatartási szabályokat?

2. Az Amtsgericht Hannover (Németország) által 2017. szeptember 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-533/17. és C-534/17. sz. ügyek)²

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a 261/2004 rendelet 5. cikkének (3) bekezdését a (15) preambulumbekzdés fényében, hogy az üzemeltető légifuvarozó kártalanítási kötelezettsége alól csak olyan rendkívüli körülményekre hivatkozással mentesülhet, amelyek csak a járat napján álltak be, vagy már a megelőző napon beállt rendkívüli körülmények is indokolhatják a járat törlését vagy jelentős késését a következő napon?

2. Amennyiben a megelőző napon beállt rendkívüli körülmények indokolhatják a járat törlését vagy jelentős késését a következő napon, úgy kell-e értelmezni a 261/2004 rendelet 5. cikkének (3) bekezdését, hogy a légifuvarozó a rendkívüli körülmények elkerülése céljából meghozandó észszerű intézkedések keretében köteles már eleve megfelelő biztonsági intézkedéseket hozni a szóba jöhető eseményekre és legalábbis bázisrepülőterén megfelelő mértékben helyettesítő repülőgépeket is készenlétben tartani?

3. A Landgericht Berlin (Németország) által 2017. szeptember 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-537/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése [helyesen: jelentős késése] esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának értelmében az e rendelet hatálya alá tartozó légi járatról van-e szó, ha valamely légifuvarozó légiközlekedési művelete a légi jármű váltásával járó menetrend szerinti megszakításokat (közbenső leszállásokat) tartalmaz az Európai Közösség területén kívül?

4. A Supremo Tribunal Administrativo (Portugália) által 2017. szeptember 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-563/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ellentétes-e az uniós joggal és különösen az EUMSZ 49. cikkel és az EUMSZ 54. cikkel, valamint az azokban foglalt elvekkel, hogy egy légifuvarozási tevékenységet végző állami tőketársaság tőkéjének közvetett reprivatizációjára irányuló eljárással összefüggésben az ezen eljárást szabályozó dokumentumokban a potenciális befektetők részesedésszerzési ajánlatainak és az odaítélés tárgyát képező ajánlatoknak a kiválasztási kritériumaként azt a követelményt írták elő, hogy az említett társaság székhelyét és tényleges ügyvezetési központját abban a tagállamban kell fenntartani, amelyben ezt a társaságot megalapították?

2) Ellentétes-e az uniós joggal és különösen az EUMSZ 56. cikkel és az EUMSZ 57. cikkel, valamint az azokban foglalt elvekkel és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának, az arányosságnak és a szükségességnek az elvével az, hogy az említett társaság tőkéjének közvetett reprivatizációjára irányuló eljárással összefüggésben az ezen eljárásra vonatkozó dokumentumokban a potenciális befektetők részesedésszerzési ajánlatainak és az odaítélés tárgyát képező ajánlatok kiválasztási kritériumaként azt a követelményt írták elő, hogy a szerző intézménynek közszolgáltatásokkal kapcsolatos kötelezettségeket kell teljesítenie?

3) Ellentétes-e az uniós joggal és különösen az EUMSZ 56. cikkel és az EUMSZ 57. cikkel, valamint

² A megjelölt ügyekben feltett kérdések megegyeznek.

az azokban foglalt elvekkel és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának, az arányosságnak és a szükségességnek az elvével az, hogy az említett társaság tőkéjének közvetett reprivatizációjára irányuló eljárással összefüggésben az ezen eljárásra vonatkozó dokumentumokban a potenciális befektetők részesedésszerzési ajánlatainak és az odaítélés tárgyát képező ajánlatoknak a kiválasztási kritériumaként azt a követelményt írták elő, hogy a szerző intézmény köteles a meglévő nemzeti műveleti központot (hub) fenntartani és fejleszteni?

4) Az említett társaság által végzett tevékenységre, valamint arra tekintettel, hogy e társaság tőkéjének átruházása reprivatizációs eljárás tárgyát képezi, úgy kell-e tekinteni, hogy az ilyen tevékenység a 2006/123/EK irányelvben foglaltak hatálya alá tartozó belső piaci szolgáltatásnak minősül, amennyiben fennáll az ezen irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontjában előírt, közlekedés területén nyújtott szolgáltatásokkal kapcsolatos kivétel? Ebben az esetben is az említett irányelv hatálya alá tartozik az eljárás?

5) A negyedik kérdésre adott igenlő válasz esetén, ellentétes-e az említett irányelv 16. és 17. cikkében foglaltakkal az, hogy az említett társaság tőkéjének közvetett reprivatizációjára irányuló eljárással összefüggésben az ezen eljárásra vonatkozó dokumentumokban a potenciális befektetők részesedésszerzési ajánlatainak és az odaítélés tárgyát képező ajánlatok kiválasztási kritériumaként azt a követelményt írták elő, hogy a szerző intézménynek közszolgáltatásokkal kapcsolatos kötelezettségeket kell teljesítenie?

6) A negyedik kérdésre adott igenlő válasz esetén ellentétes-e az említett irányelv 16. és 17. cikkében foglaltakkal az, hogy az említett társaság tőkéjének közvetett reprivatizációjára irányuló eljárással összefüggésben az ezen eljárásra vonatkozó dokumentumokban a potenciális befektetők részesedésszerzési ajánlatainak és az odaítélés tárgyát képező ajánlatoknak a kiválasztási kritériumaként azt a követelményt írták elő, hogy a szerző intézmény köteles a meglévő nemzeti műveleti központot (hub) fenntartani és fejleszteni?

5. A Cour de cassation (Franciaország) által 2017. október 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-590/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 2. cikkét, hogy szolgáltatóként jár el az EDF társasághoz hasonló társaság akkor, amikor lakásszerzést támogató eszköznek minősülő olyan kölcsönt nyújt ingatlanvásárlásra egy munkavállaló számára, amely csak a társaság személyi állományába tartozókat illeti meg?

2) Úgy kell-e értelmezni az említett irányelv 2. cikkét, hogy szolgáltatóként jár el az EDF társasághoz hasonló társaság akkor, amikor ilyen kölcsönt nyújt ingatlanvásárlásra egy munkavállaló – a társaság személyi állományába nem tartozó, egyetemlegesen kötelezett – házastársa számára?

3) Úgy kell-e értelmezni az említett irányelv 2. cikkét, hogy fogyasztóként jár el az EDF társasághoz hasonló társaság azon munkavállalója, aki ingatlanvásárlás céljából ilyen kölcsönszerződést köt?

4) Úgy kell-e értelmezni az említett irányelv 2. cikkét, hogy fogyasztóként jár el e munkavállaló házastársa, aki ugyanezen kölcsönben nem munkavállalói minőségére tekintettel, hanem egyetemleges kötelezettként részesül?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

1. A Bíróság (ötödik tanács) 2017. október 12-i ítélete (a Landgericht Aachen [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Frank Sleutjes elleni

büntetőeljárás (C-278/16. sz. ügy)³

A büntetőeljárás során igénybe vehető tolmácsoláshoz és fordításhoz való jogról szóló, 2010. október 20-i 2010/64/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az olyan jogi aktus, mint a nemzeti jog által a csekélyebb súlyú bűncselekmények szankcionálására kilátásba helyezett, és bíróság által, egyoldalú, egyszerűsített eljárásban hozott végzés, az e cikk (1) bekezdése értelmében vett olyan „lényeges irat[nak]” minősül, amelynek írásbeli fordítását az adott büntetőeljárás nyelvét nem értő gyanúsítottak vagy vádlottak számára a védelemhez való joguk gyakorlásának lehetővé tétele, és így a tisztességes eljárás garantálása érdekében az e rendelkezésben előírt alaki követelményeknek megfelelően biztosítani kell.

Közigazgatási ügyszak

1. A Bíróság (ötödik tanács) 2017. október 12-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – X BV kontra Staatssecretaris van Financiën (C-661/15. sz. ügy)⁴

1) Úgy kell értelmezni a 2002. március 11-i 444/2002/EK bizottsági rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 145. cikkének (2) bekezdését a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 29. cikkének (1) és (3) bekezdésével összefüggésben, hogy az vonatkozik olyan helyzetre, mint amelyről az alapügyben szó van, amelyben megállapításra kerül, hogy valamely áru szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásának időpontjában fennáll a használat közbeni meghibásodás gyártással összefüggő kockázata, és az eladó erre tekintettel a vevővel szemben fennálló, szerződésben meghatározott garanciális kötelezettségét teljesítve árengedményt ad azon költségek megtérítésének formájában, amelyek a vevőnél az árunak az említett kockázat kizárása céljából történő kijavítása miatt merültek fel.

2) Érvénytelen a 444/2002 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 145. cikkének (3) bekezdése annyiban, amennyiben az az áru szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásától számított tizenkét hónapos határidőt ír elő arra, hogy a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árat módosítsák.

2. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2017. október 12-i ítélete (a Finanzgericht München [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Tigers GmbH kontra Hauptzollamt Landshut (C-156/16. sz. ügy)⁵

A Kínai Népköztársaságból származó asztali és konyhai kerámiaáruk behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2013. május 13-i 412/2013/EU tanácsi végrehajtási rendelet 1. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az lehetővé teszi, hogy egy érvényes kereskedelmi számlát a vámáru-nyilatkozat megtételét követően nyújtsanak be a végleges dömpingellenes vám megállapításának céljából, amennyiben minden egyéb, ahhoz szükséges előzetes feltétel teljesül, hogy a vállalkozásra különös dömpingellenes vámtételt vessenek ki, és amennyiben biztosított a dömpingellenes vámok megfelelő alkalmazása, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

3. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. október 12-i ítélete (az Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Shields & Sons Partnership kontra The Commissioners for Her Majesty's Revenue and

³ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 10. szám, Büntető ügyszak 20. sz. alatt

⁴ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak 55. sz. alatt

⁵ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 7. szám, Közigazgatási ügyszak 156. sz. alatt

Customs (C-262/16. sz. ügy)⁶

1) A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 296. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az kimerítően szabályozza mindazon eseteket, amelyekben a tagállam kizárhat valamely mezőgazdasági termelőt a mezőgazdasági termelőkre vonatkozó közös térítésiátalány-rendszerből.

2) A 2006/112 irányelv 296. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy nem képezhetik a mezőgazdasági termelők e rendelkezés értelmében vett csoportját azok a mezőgazdasági termelők, amelyek tekintetében megállapítást nyert, hogy a mezőgazdasági termelőkre vonatkozó közös térítésiátalány-rendszer tagjaként jelentősen nagyobb összeghez jutnak ahhoz az összeghez képest, amelyet az általános vagy az egyszerűsített hozzáadottértékadó-szabályozás hatálya alá tartozó adóalanyként visszaigényelnének.

4. A Bíróság (kilencedik tanács) 2017. október 12-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Kamin und Grill Shop GmbH kontra Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV (C-289/16. sz. ügy)⁷

Az ökológiai termelésről és az ökológiai termékek címkézéséről és a 2092/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. június 28-i 834/2007/EK tanácsi rendelet 28. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ahhoz, hogy a termékek e rendelkezés értelmében „közvetlenül” a végső fogyasztó vagy végfelhasználó részére értékesítettnek minősüljenek, szükséges, hogy az értékesítésre a gazdasági szereplő vagy eladószemélyzete és a végső fogyasztó egyidejű jelenléte mellett kerüljön sor.

5. A Bíróság (hatodik tanács) 2017. október 12-i ítélete (a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Lombard Ingatlan Lízing Zrt. kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság (C-404/16. sz. ügy)⁸

1) A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 90. cikkének (1) bekezdésében használt „megszűnés”, „felmondás” és „elállás” fogalmakat úgy kell értelmezni, hogy magukban foglalják azt az esetet, amikor a zárt végű pénzügyi lízingszerződés keretében a lízingbeadó már nem követelheti a lízingbevevőtől a lízingdíj megfizetését, mivel a lízingbeadó a lízingszerződést a lízingbevevő szerződésszegése miatt felmondta.

2) Abban az esetben, ha valamely lízingszerződést véglegesen megszüntettek a lízingbevevő által fizetendő törlesztőrészletek nemfizetése okán, a lízingbeadó hivatkozhat a 2006/112 irányelv 90. cikkének (1) bekezdésére valamely tagállammal szemben a hozzáadottérték-adó alapjának csökkentése érdekében, jöllehet az alkalmazandó nemzeti jog egyrészt az ilyen esetet az e cikk (2) bekezdése szerinti „nemfizetésnek” minősíti, másrészt pedig nemfizetés esetében nem teszi lehetővé az adóalap csökkentését.

⁶ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak 174. sz. alatt.

⁷ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 206. sz. alatt

⁸ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 11. szám, Közigazgatási ügyszak 241. sz. alatt.

6. A Bíróság (második tanács) 2017. október 12-i végzése (az Upper Tribunal [Tax and Chancery Chamber] [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Stephen Fisher, Anne Fisher, Peter Fisher kontra Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (C-192/16. sz. ügy)⁹

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 401. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az üzlethelyiségek bérbeadását terhelő olyan arányos bejegyzési illeték kivetése, mint amelyet az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás előír, még ha e bérbeadás után hozzáadottérték-adót is kell fizetni.

7. A Bíróság (második tanács) 2017. október 19-i ítélete (a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Istanbul Lojistik Ltd kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság (C-65/16. sz. ügy)¹⁰

Az EK–Törökország Társulási Tanács vámunió záró szakaszának bevezetéséről szóló, 1995. december 22-i 1/95 határozatának 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló gépjárműadó, amelyet a Törökországban nyilvántartásba vett, Magyarország területén áthaladó tehergépjárművek üzemeltetőinek kell megfizetniük, az e cikk értelmében vett vámmal azonos hatású díjnak minősül.

8. A Bíróság (második tanács) 2017. október 19-i ítélete (a Curtea de Apel Cluj [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – SC Paper Consult SRL kontra Direcția Regională a Finanțelor Publice Kolozsvár, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bistrița Năsăud (C-101/16. sz. ügy)¹¹

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, amely megtagadja a hozzáadottérték-adó levonásához való jogot valamely adóalanytól azzal az indokkal, hogy a költséget és a hozzáadottérték-adót külön feltüntető számla ellenében számára szolgáltatást nyújtó gazdasági szereplőt inaktívnak minősítette valamely tagállam adóhatósága, mivel ezen inaktívná minősítés ezen államban nyilvános, és valamennyi adóalany által könnyen hozzáférhető az interneten, amennyiben a levonási jog e megtagadása következetes és végleges, és nem teszi lehetővé a csalás vagy az adóbevétel-kiesés hiányának bizonyítását.

9. A Bíróság (negyedik tanács) 2017. október 19-i ítélete (a Raad van State [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Vereniging Hoekschewaards Landschap kontra Staatssecretaris van Economische Zaken (C-281/16. sz. ügy)¹²

Az atlanti biogeográfiai régió közösségi jelentőségű természeti területeit tartalmazó, nyolcadik alkalommal frissített jegyzék elfogadásáról szóló, 2014. december 3-i (EU) 2015/72 bizottsági végrehajtási határozat érvénytelen, amennyiben e határozat Haringvliet területet (NL 1000015) a Leenheerenpolder nélkül veszi fel e jegyzékbe.

10. A Bíróság (ötödik tanács) 2017. október 19-i ítélete (a Juzgado Contencioso-Administrativo de Murcia [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) –

⁹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 7. szám, Közigazgatási ügyszak 141. sz. alatt

¹⁰ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 106. sz. alatt

¹¹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 110. sz. alatt

¹² A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak 186. sz. alatt

Europamur Alimentación SA kontra Dirección General de Comercio y Protección del Consumidor de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia (C-295/16. sz. ügy)¹³

A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet („Irányelv a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról”) úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti rendelkezés, amely általános jelleggel tiltja az áruk veszteséges áron való értékesítésre kínálását, illetve veszteséges áron való értékesítését, és amely rendelkezés az e tilalomtól való eltérést az ezen irányelvben nem szereplő kritériumokon alapuló indokok alapján teszi lehetővé.

11. A Bíróság (ötödik tanács) 2017. október 19-i ítélete (a Conseil d'État [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Solar Electric Martinique kontra Ministre des Finances et des Comptes publics (C-303/16. sz. ügy)¹⁴

Az Európai Unió Bírósága nem rendelkezik hatáskörrel a Conseil d'État (Franciaország) által a 2016. május 20-i határozatával előterjesztett kérdés megválaszolására.

12. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. október 19-i ítélete (a College van Beroep voor het Bedrijfsleven [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Vion Livestock BV kontra Staatssecretaris van Economische Zaken (C-383/16. sz. ügy)¹⁵

Az élő szarvasmarhafélék szállítás közbeni kíméletével kapcsolatos export-visszatérítés nyújtására vonatkozó követelmények tekintetében az 1234/2007/EK tanácsi rendelet szerint részletes szabályok megállapításáról szóló, 2010. szeptember 16-i 817/2010/EU bizottsági rendelet 7. cikkét e rendelet 3. cikkének (1) és (2) bekezdésével, valamint 2. cikkének (2) bekezdésével, továbbá az állatoknak a szállítás és a kapcsolódó műveletek közbeni védelméről, valamint a 64/432/EGK és a 93/119/EK irányelv és az 1255/97/EK rendelet módosításáról szóló, 2004. december 22-i 1/2005/EK tanácsi rendelet II. mellékletének 3., 7. és 8. pontjával összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy a 817/2010 rendelet szerinti export-visszatérítések visszafizetése követelhető akkor, ha a szarvasmarhafélék szállítmányozója nem tartotta naprakészen az 1/2005 rendelet II. mellékletében szereplő menetlevelet egészen a végső érkezési hely szerinti harmadik ország első kirakodási helyéig.

13. A Bíróság (harmadik tanács) 2017. október 19-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – A kontra Staatssecretaris van Financiën (C-522/16. sz. ügy)¹⁶

1) Az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között a 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 201. cikke (3) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy azok a dokumentumok, amelyek benyújtását az 1999. március 29-i 684/1999/EK bizottsági rendelettel módosított, a baromfihús- és tojáságazatra, valamint a tojásalbuminra vonatkozó kiegészítőimportvám-rendszer végrehajtására és a kiegészítő importvám megállapítására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról, valamint a 163/67/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 1995. június 28-i 1484/95/EK bizottsági rendelet 3. cikkének (2)

¹³ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak 190. sz. alatt.

¹⁴ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak 194. sz. alatt.

¹⁵ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 11. szám, Közigazgatási ügyszak 237. sz. alatt.

¹⁶ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak 51. sz. alatt.

bekezdése megköveteli, e rendelkezés értelmében a vámáru-nyilatkozat elkészítéséhez szükséges adatoknak minősülnek.

2) A 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 201. cikke (3) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy a vámtartozás „adósnak” az ezen rendelkezés értelmében vett fogalma hatálya alá tartozik az a személy, aki szorosán és tudatosan részt vett az alapügyben szóban forgóhoz hasonló olyan kereskedelmi ügyleti struktúra kidolgozásában és mesterséges létrehozásában, amelynek célja a jogszerűen kivetett behozatali vámok összegének a csökkentése, jöllehet azokat a valótlan tartalmú adatokat, amelyek a vámáru-nyilatkozat elkészítésének alapjául szolgáltak, nem ő maga szolgáltatta, amennyiben a körülmények arra utalnak, hogy e személy észszerűen tudomással bírt vagy tudomással kellett volna bírnia arról, hogy az érintett ügyleteket nem a rendes kereskedelmi ügyletek keretében hajtották végre, hanem kizárólag abból a célból, hogy csalárd módon részesüljenek az uniós jog által biztosított előnyökből. Az a körülmény, hogy az említett személy csak azt követően vett részt e struktúra kidolgozásában és mesterséges létrehozásában, hogy vámszakértőktől biztosítékot kapott annak jogszerűsége tekintetében, e tekintetben nem bír jelentőséggel.

3) A 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 221. cikkének (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szóban forgó helyzetben az a körülmény, hogy e behozatali vámtartozás e módosított rendelet 201. cikke (1) bekezdésének megfelelően a behozatalivám-köteles áru szabad forgalomba bocsátásakor keletkezik, önmagában nem zárhatja ki annak lehetőségét, hogy az e módosított rendelet 221. cikkének (3) bekezdésében megállapított határidő lejártát követően közöljék az adóssal az ilyen áruk tekintetében esedékes behozatali vám összegét.

14. A Bíróság (kilencedik tanács) 2017. október 19-i ítélete (a Finanzgericht Hamburg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Lutz GmbH kontra Hauptzollamt Hannover (C-556/16. sz. ügy)¹⁷

A vám- és statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendeletnek a 2012. október 9-i 927/2012/EU bizottsági végrehajtási rendelettel módosított I. mellékletében szereplő Kombinált Nomenklatúrát úgy kell értelmezni, hogy az a rövidnadrág, amelyet vízszintes irányban alacsony mértékű rugalmasság jellemez, azonban nem tartalmaz vízszintes irányban beledolgozott rugalmatlan elemeket, besorolható a Kombinált Nomenklatúra 6212 20 00 vámtarifaszáma alá, amennyiben a vizsgálat kimutatja, hogy e rövidnadrág vízszintes rugalmassága az emberi test alakjának tartása, és a karcsúbb sziluett biztosítása céljából jelentősen alacsony mértékű.

15. A Bíróság (hetedik tanács) 2017. október 19-i ítélete (a High Court of Justice (Chancery Division) [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Air Berlin plc kontra Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (C-573/16. sz. ügy)¹⁸

1) A tőkeemelést [helyesen: tőkefelhalmozást] terhelő közvetett adókról szóló, 1969. július 17-i 69/335/EGK tanácsi irányelv 10. és 11. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan részvényátruházási ügylet adóztatása, amellyel a valamely társaság összes részvénye feletti tulajdonjogot kizárólag abból a célból ruházzák át egy elszámolóházra, hogy e részvények bevezetésre kerüljenek valamely tőzsdén, anélkül hogy az e részvények feletti tényleges rendelkezési jog megváltozna.

2) A tőkeemelést [helyesen: tőkefelhalmozást] terhelő közvetett adókról szóló, 2008. február 12-i 2008/7/EK tanácsi irányelv 5. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan részvényátruházási ügylet adóztatása, amellyel a

¹⁷ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 3. szám, Közigazgatási ügyszak 36. sz. alatt

¹⁸ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 2. szám, Közigazgatási ügyszak 32. sz. alatt

tőkeemelés során újonnan kibocsátott részvények tulajdonjogát kizárólag abból a célból ruházzák át egy elszámolóházra, hogy e részvényeket újbóli eladásra kínálják.

3) Az első és a második kérdésre adandó válasz nem tér el olyan körülmények között, amikor az alapügyben szereplőhöz hasonló tagállami szabályozás lehetővé teszi az elszámolóház működtetőjének az adóhatóság jóváhagyását követően azt a választást, hogy az elszámolóháznak történő eredeti részvényátruházást ne terhelje bélyegilleték, hanem helyette bélyegilletéktartalék-adót vessenek ki a részvények valamennyi későbbi értékesítésére.

16. A Bíróság (hatodik tanács) 2017. október 19-i végzése (a Tribunal de Justiça [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Sportingbet PLC, Internet Opportunity Entertainment Ltd kontra Santa Casa da Misericórdia de Lisboa (C-166/17. sz. ügy)¹⁹

1) Az EUMSZ 56. cikkel nem ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely megtiltja a más tagállamokban letelepedett gazdasági szereplőknek, hogy szerencsejátékokat szervezzenek internetes oldalakon keresztül, míg ugyanez a szabályozás kizárólagosságot biztosít e játékok szervezésére a hatóságok szigorú ellenőrzése alá rendelt egyetlen gazdasági szereplőnek.

2) Az EUMSZ 56. cikkel nem ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely megtiltja a szerencsejátékok reklámozását azon játékok kivételével, amelyeket azon egyetlen gazdasági szereplő szervez, akinek a szervezés kizárólagos jogát biztosították.

3) A Tribunal de Justiça (legfelsőbb bíróság, Portugália) által előterjesztett első, ötödik, hatodik és nyolcadik kérdés nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

17. A Bíróság (nagytanács) 2017. október 25-i ítélete (a Verwaltungsgerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Majid Shiri, más néven: Madzhd Shiri (C-201/16. sz. ügy)²⁰

1) Az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 29. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy amennyiben az átadásra nem kerül sor az e rendelet 29. cikkének (1) és (2) bekezdésében meghatározott hat hónapos határidőn belül, a felelősség anélkül hárul át ipso iure a megkereső tagállamra, hogy szükség volna az érintett személy átvételének vagy visszavételének a felelős tagállam általi megtapasztalására.

2) A 604/2013 rendelet 27. cikkének az e rendelet (19) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkét akként kell értelmezni, hogy a nemzetközi védelmet kérelmezőnek tudnia kell rendelkezni olyan hatékony és gyors jogorvoslattal, amely lehetővé teszi számára, hogy az említett rendelet 29. cikkének (1) és (2) bekezdésében meghatározott hat hónapos határidőnek az átadásra vonatkozó határozat elfogadásánál későbbi időpontban bekövetkező lejártára hivatkozzon. Megfelel a hatékony és gyors jogorvoslat előírására irányuló e kötelezettségnek az ilyen kérelmező számára az alapeljárársban szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozásban elismert azon jog, hogy az e határozat elfogadásánál későbbi körülményekre hivatkozhat az azzal szembeni fellebbezés keretében.

18. A Bíróság (ötödik tanács) 2017. október 26-i ítélete (a Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Argenta Spaarbank NV

¹⁹ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 7. szám, Közigazgatási ügyszak 128. sz. alatt.

²⁰ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak 154. sz. alatt.

kontra Belgische Staat (C-39/16. sz. ügy)²¹

1) *A különböző tagállamok anya- és leányvállalatai esetében alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről szóló, 1990. július 23-i 90/435/EGK tanácsi irányelv 4. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint az 1992. április 10-i királyi rendelettel egységes szerkezetbe foglalt és az 1992. június 12-i törvénnyel megerősített, code des impôts sur les revenus 1992 (a jövedelemadóról szóló 1992. évi törvénykönyv) 198. cikkének 100. pontja, amelynek értelmében az anyavállalat által fizetett hitelkamatok nem vonhatók le ezen anyavállalat adóköteles nyereségéből azon osztalékok összegével megegyező összegig, amelyek már adólevonásban részesülnek, és amelyek az említett anyavállalat által a leányvállalatokban kevesebb mint egy éve fenntartott tőkerészesedésből származnak, még ha e kamatok nincsenek is összefüggésben e részesedések finanszírozásával.*

2) *A 90/435 irányelv 1. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem hatalmazza fel a tagállamokat arra, hogy olyan nemzeti rendelkezést alkalmazzanak, mint az 1992. április 10-i királyi rendelettel egységes szerkezetbe foglalt és az 1992. június 12-i törvénnyel megerősített, a jövedelemadóról szóló 1992. évi törvénykönyv 198. cikkének 100. pontja, mivel az túlmegy azon a mértéken, amely szükséges a család és a visszaélés megakadályozásához.*

19. A Bíróság (negyedik tanács) 2017. október 26-i ítélete (az Upper Tribunal Tax and Chancery Chamber) [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – The English Bridge Union Limited kontra Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (C-90/16. sz. ügy)²²

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 132. cikke (1) bekezdésének m) pontját úgy kell értelmezni, hogy a kontrakt versenybridzshez hasonló tevékenység, amelyet elhanyagolhatónak tűnő fizikai elem jellemez, nem tartozik az e rendelkezés értelmében vett „sport” fogalma alá.

20. A Bíróság (második tanács) 2017. október 26-i ítélete (az Amtsgericht Kehl [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – az I elleni büntetőeljárás (C-195/16. sz. ügy)²³

1) *A vezetői engedélyekről szóló, 2006. december 20-i 2006/126/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének (1) bekezdését, valamint az EUMSZ 18., az EUMSZ 21., az EUMSZ 45., az EUMSZ 49. és az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes valamely tagállam azon szabályozása, amelynek értelmében ez a tagállam még abban az esetben is megtagadhatja egy másik tagállamban kiállított, a jogosult járművezetési jogosultságának fennállását tanúsító igazolás elismerését, amennyiben ezen igazolás nem teljesíti az ezen irányelvben előírt vezetőiengedély-mintával kapcsolatos követelményeket, ha az említett igazolás jogosultja megfelel az említett irányelvben előírt, a vezetői engedély kiadásához szükséges feltételeknek.*

2) *A 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdését, valamint az EUMSZ 21., az EUMSZ 45., az EUMSZ 49. és az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az, hogy valamely tagállam szankciót ír elő azon személy tekintetében, aki, jóllehet megfelel a vezetői engedély kiállítása tekintetében az ezen irányelvben előírt követelményeknek, úgy vezet gépjárművet e tagállam területén, hogy nem rendelkezik az említett irányelvben előírt vezetőiengedély-mintával kapcsolatos követelményeknek megfelelő vezetői engedéllyel, és aki az ilyen vezetői engedélynek egy más tagállam általi kiállítására várva az említett másik tagállamban szerzett járművezetési jogosultságának fennállását kizárólag az ez utóbbi tagállam által kiállított ideiglenes igazolással tudja bizonyítani, feltéve hogy e szankció nem aránytalan a tényállás súlyosságához viszonyítva. E tekintetben a kérdést*

²¹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 94. sz. alatt.

²² A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 104. sz. alatt.

²³ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak 152. sz. alatt.

előterjesztő bíróság feladata, hogy az érintett személy által elkövetett szabálysértés súlyosságának és az e személyre kiszabandó szankció súlyának mérlegelése keretében esetleges enyhítő körülményként figyelembe vegye azt a tényt, hogy az érintett személy egy másik tagállamban megszerezte a járművezetési jogosultságot, amit az említett másik tagállam által kiállított igazolás tanúsít, amelyet főszabály szerint az érintett személy kérelmére a 2006/126 irányelvben előírt vezetői engedély-mintával kapcsolatos követelményeknek megfelelő vezetői engedélyre cserélnek. E bíróságnak elemzése keretében azt is meg kell vizsgálnia, hogy a területén az érintett személy milyen valós veszélyt jelent a közúti közlekedés biztonságára.

21. A Bíróság (ötödik tanács) 2017. október 26-i ítélete (az Administrativen sad Sofia-grad [Bulgária] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Balgarska energiyna borsa AD (BEB) kontra Komisia za energiyno i vodno regulirane (KEVR) (C-347/16. sz. ügy)²⁴

A villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2003/54/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 2009/72/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 9., 10., 13. és 14. cikkével, a villamos energia határokon keresztül történő kereskedelme esetén alkalmazandó hálózati hozzáférési feltételekről és az 1228/2003/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 714/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikkével, a nagykereskedelmi energiapiacok integritásáról és átláthatóságáról szóló, 2011. október 25-i 1227/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (3) preambulumbekzdésével összefüggésben értelmezett 2. cikkének 3. pontjával, valamint a kapacitásfelosztásra és a szűk keresztmetszetek kezelésére vonatkozó iránymutatás létrehozásáról szóló, 2015. július 24-i (EU) 2015/1222 bizottsági rendelet 1. cikkének (3) bekezdésével – olyan körülmények között, mint amelyekről az alapügyben szó van – nem ellentétes az a nemzeti jogszabály, amely korlátozza azon személyek számát, akik részére valamely meghatározott területen villamosenergia-átviteli engedély adható.

22. A Bíróság (hatodik tanács) 2017. október 26-i ítélete (az Augstākā tiesa [Lettország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – „Aqua Pro” SIA kontra Valsts ieņēmumu dienests (C-407/16. sz. ügy)²⁵

1) A 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 217. cikkének (1) bekezdését és 220. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy utólagos beszéd esetén akkor kell úgy tekinteni, hogy a hatóság által megállapított, megfizetendő vámösszeget könyvelésbe vették, ha a vámhatóság ezen összeget bejegyzí a könyvelési nyilvántartásba vagy bármely más, ezzel egyenértékű adathordozóba, függetlenül attól, hogy a könyvelésbe vételről vagy a vámfizetési kötelezettség megállapításáról szóló hatósági határozat közigazgatási vagy bírósági jogorvoslat tárgyát képezi.

2) A 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját, valamint 236., 239. és 243. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az illetékes adóhatóság által hozott, a behozatali vám összegének utólagos könyvelésbe vételéről és az importőr fizetési kötelezettségének megállapításáról szóló határozat ellen ezen, a 2700/2000 rendelettel módosított rendelet 243. cikke értelmében benyújtott közigazgatási vagy bírósági jogorvoslat keretében az importőr az említett, a 2700/2000 rendelettel módosított rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján hivatkozhat jogos bizalomra annak érdekében, hogy e könyvelésbe vétel ellen tiltakozzon, függetlenül attól, hogy az importőr az ugyanezen, a 2700/2000 rendelettel módosított rendelet 236. és 239. cikke szerinti eljárásnak megfelelően benyújtott-e ezen vámok elengedése vagy visszatérítése iránti kérelmet.

3) A 2003. július 25-i 1335/2003/EK bizottsági rendelettel módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 869. cikkének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az ezen, az 1335/2003 rendelettel

²⁴ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 214. sz. alatt

²⁵ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 10. szám, Közigazgatás ügyszak 232. sz. alatt

módosított rendelet 871. cikkének (2) bekezdése értelmében vett európai bizottsági határozat vagy eljárás hiányában egy olyan helyzetben, mint amelyről az alapügyben szó van, maga a vámhatóság nem dönthet úgy, hogy nem veszi utólag könyvelésbe a be nem szedett vámokat, úgy ítélve meg, hogy a 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti jogos bizalomra való hivatkozás feltételei teljesülnek, és e hatóság köteles az ügyet a Bizottság elé utalni, ha az említett hatóság úgy ítéli meg, hogy a Bizottság a 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet említett rendelkezése értelmében vett hibát követett el, vagy akkor, ha az alapügy körülményei az 1335/2003 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 871. cikke (1) bekezdésének második francia bekezdése értelmében vett európai uniós vizsgálat eredményeivel függnek össze, illetve akkor, ha az alapügyben szóban forgó vámösszeg eléri vagy meghaladja az 500 000 eurót.

4) A 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) jelentésében foglalt, az exportáló állam vámhatóságainak és az exportőrnek a magatartására vonatkozó információk azon bizonyítékok közé tartoznak, amelyeket figyelembe kell venni annak megállapításakor, hogy teljesülnek-e azon feltételek, amelyek mellett az importőr e rendelkezés alapján jogos bizalomra hivatkozhat. Amennyiben azonban egy ilyen jelentés az abban foglalt információkra tekintettel elégtelennek bizonyul ahhoz, hogy a jogilag megkövetelt módon bizonyítsa, hogy e feltételek minden szempontból ténylegesen teljesültek-e, amit a nemzeti bíróságnak kell megvizsgálnia, a vámhatóságnak e célból többek között utólagos ellenőrzéseket lefolytatva adott esetben kiegészítő bizonyítékokat kell beszereznie.

5) A 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak kell az alapügy konkrét körülményeinek összessége és különösen az e célból az alapeljárásban részt vevő felek által szolgáltatott bizonyítékok alapján megvizsgálnia, hogy teljesülnek-e azon feltételek, amelyek mellett az importőr e rendelkezés alapján jogos bizalomra hivatkozhat. E vizsgálat keretében az utólagos ellenőrzés során szerzett információk nem bírnak nagyobb bizonyító erővel, mint az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) jelentésében foglalt információk.

6) Az 1335/2003 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 875. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az Európai Bizottság által e cikknek megfelelően meghatározott feltételekkel kötelező erővel bírnak valamely tagállamra nézve a Bizottság által valamely másik tagállam tekintetében az ezen, az 1335/2003 rendelettel módosított rendelet 873. cikke alapján hozott határozatban elvégzett értékelések olyan ügyekben, amelyek ténybeli és jogi elemei hasonlóak, amit e tagállam hatóságainak és bíróságainak kell megvizsgálniuk, figyelembe véve különösen az exportőr vagy az exportáló állam vámhatóságainak magatartására vonatkozó, az Európai Csaláselleni Hivatalnak (OLAF) az említett határozat alapjául szolgáló jelentésében foglalt információkat.

7) A 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját és az 1335/2003 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 875. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a vámhatóságok elvégezhetnek bármilyen, általuk szükségesnek ítélt utólagos ellenőrzést, és felhasználhatják az ezen ellenőrzések során szerzett információkat, mind annak megvizsgálása érdekében, hogy teljesülnek-e azon feltételek, amelyek mellett az importőr a 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján jogos bizalomra hivatkozhat, mind pedig annak eldöntése érdekében, hogy az előttük folyamatban lévő ügy ténybeli és jogi elemei az 1335/2003 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 875. cikke értelmében hasonlóak-e egy olyan esethez, amely az 1335/2003 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 873. cikke alapján hozott olyan európai bizottsági határozat tárgyát képezi, amely szerint a vámokat nem kell könyvelésbe venni.

8) A 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy azon tény, hogy az importőr forgalmazási szerződés alapján importált árukat, nincs hatással arra, hogy jogos bizalomra hivatkozhat, mégpedig ugyanazon feltételekkel, mint egy olyan importőr, amely úgy importált árukat, hogy azokat közvetlenül az exportortól szerezte be, azaz amennyiben három kumulatív feltétel teljesül. Először is az szükséges, hogy a vámot maguk az illetékes hatóságok hibájából nem szedték be, továbbá e hibának olyan jellegűnek kell lennie, amelyet a jóhiszemű megfizetésért felelős személy észszerűen nem észlelhetett, végül pedig e személy a vámáru-

nyilatkozatra vonatkozó valamennyi hatályos rendelkezést betartotta. E tekintetben az ilyen importőr feladata, hogy megtegye azokat a lépéseket, amelyek segítségével kivédheti az utólagos beszédési eljárás kockázatát, többek között úgy, hogy az említett forgalmazási szerződésben részes másik féltől a szerződés megkötésekor vagy azt követően megpróbál beszerezni minden olyan bizonyítékot, amely megerősíti, hogy az ezen árukra vonatkozó „Form A” származási bizonyítványt pontosan bocsátották ki. Így nem áll fenn az említett rendelkezés értelmében vett jogos bizalom különösen akkor, ha ezen importőr, jóllehet nyilvánvaló okok alapján kétségei merültek fel a „Form A” származási bizonyítvány pontosságát illetően, nem tájékozódott az említett szerződő félnél e bizonyítvány kibocsátásának körülményeiről annak vizsgálata érdekében, hogy e kétségek megalapozottak-e.

23. A Bíróság (kilencedik tanács) 2017. október 26-i ítélete (a Najvyšší súd Slovenskej republiky [Szlovákia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky kontra BB construct s. r. o. (C-534/16. sz. ügy)²⁶

1) A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 273. cikkét és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 16. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha valamely adóalannal szemben, amelynek vezető tisztségviselője korábban egy másik olyan jogi személy vezető tisztségviselője vagy tagja volt, amely nem teljesítette az adózással kapcsolatos kötelezettségeit, a hozzáadottértékadó-nyilvántartásba vétele során az adóhatóság biztosíték nyújtását írhatja elő, amelynek összege elérheti az 500 000 eurót, amennyiben az említett adózóval szemben követelt biztosíték nem megy túl az említett 273. cikk szerinti cél eléréséhez szükséges mértéken, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

2) Az egyenlő bánásmód elvét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, hogy az adóhatóság valamely új adóalannal szemben annak hozzáadottértékadó-nyilvántartásba vétele során valamely másik, adóhátralékkal rendelkező jogi személlyel fennálló kapcsolatai miatt ilyen biztosíték nyújtását követeli meg.

Munkaügyi ügyszak

1. A Bíróság (első tanács) 2017. október 18-i ítélete (a Symvoulio tis Epikrateias [Görögország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ypourgos Esoterikon, Ypourgos Ethnikis paideias kai Thriskevmaton kontra Maria-Eleni Kalliri (C-409/16. sz. ügy)²⁷

A 2002. szeptember 23-i 2002/73/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a férfiak és a nők közötti egyenlő bánásmód elvének a munkavállalás, a szakképzés, az előmenetel és a munkakörülmények terén történő végrehajtásáról szóló, 1976. február 9-i 76/207/EGK tanácsi irányelv rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az alapeljárásban szereplőhöz hasonló olyan tagállami szabályozás, amely e tagállam rendőrszolgálatába való felvételi vizsgára jelentkezők e vizsgán való részvételét a nemüktől függetlenül legalább 170 cm-es testmagassághoz köti, mivel e szabályozás a férfiakkal összehasonlítva sokkal több nőt hoz hátrányos helyzetbe, és mivel az említett szabályozás nem alkalmas és szükséges az általa kitűzött jogszerű cél megvalósításához; mindezek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

2. A Bíróság (ötödik tanács) 2017. október 19-i ítélete (a Tribunal Superior de Justicia de Galicia [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Elda Otero Ramos kontra Servicio Galego de Saúde, Instituto Nacional de la Seguridad Social (C-531/15. sz. ügy)²⁸

1) A férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló, 2006. július 5-i 2006/54/EK európai

²⁶ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 2. szám, Közigazgatási ügyszak 17. sz. alatt

²⁷ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 11. szám, Munkaügyi ügyszak 33. sz. alatt.

²⁸ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 1. szám, Munkaügyi ügyszak 2. sz. alatt.

parlamentari és tanácsi irányelv 19. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó egy olyan helyzetre, mint amelyről az alapügyben szó van, amelyben valamely szoptató munkavállaló a nemzeti bíróság előtt vagy az érintett tagállam bármely más, hatáskörrel rendelkező hatósága előtt a munkaköri kockázatainak értékelését vitatja, amennyiben azt nem a várandós, a gyermekágyas vagy szoptató munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről szóló, 1992. október 19-i 92/85/EGK tanácsi irányelv 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően végezték el.

2) A 2006/54 irányelv 19. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy egy olyan helyzetben, mint amely az alapügyben szerepel, az érintett női munkavállalóra hárul az arra utaló tények bizonyítása, hogy a munkakörével kapcsolatos kockázatok értékelését nem a 92/85 irányelv 4. cikkének (1) bekezdése szerinti követelményeknek megfelelően végezték el, ami alapján vélelmezhető a 2006/54 irányelv értelmében vett, nem alapuló hátrányos megkülönböztetés fennállása; ennek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata. Ebben az esetben az alperesre hárul annak bizonyítása, hogy az említett kockázateértékelést az e rendelkezésben előírt követelményeknek megfelelően végezték el, és hogy ezáltal nem sértették meg a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét.

3. A Bíróság (tizedik tanács) 2017. október 19-i ítélete (a Supremo Tribunal de Justiça [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Securitas – Serviços e Tecnologia de Segurança SA kontra ICTS Portugal – Consultadoria de Aviação Comercial SA, Arthur George Resendes és társai (C-200/16. sz. ügy)²⁹

1) A munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/23/EK tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a „vállalkozás vagy üzlet átruházásának” e rendelkezés értelmében vett fogalmába beletartozik az az eset is, amikor egy megrendelő felmondja a valamely vállalkozással a létesítményeinek felügyeletével és őrzésével kapcsolatos szolgáltatások nyújtására kötött szerződést, majd ezt követően e szolgáltatás nyújtására egy másik vállalkozással új szerződést köt, amely vállalkozás megtagadja az első vállalkozás munkavállalóinak átvételét, amennyiben az említett szolgáltatás nyújtásához nélkülözhetetlen berendezéseket a második vállalkozás átveszi.

2) A 2001/23 irányelv 1. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint az alapügy tárgyát képező rendelkezés, amely szerint nem tartozik az ezen 1. cikk (1) bekezdése értelmében vett „vállalkozás vagy üzlet átruházásának” fogalma alá az az eset, amikor valamely gazdasági szereplő elveszíti az egyik ügyfelét annak következtében, hogy valamely közbeszerzési szerződést egy másik gazdasági szereplőnek ítélnék oda.

Polgári ügyszak

1. A Bíróság (nagytanács) 2017. október 10-i ítélete (a Supreme Court [Írország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Elaine Farrell kontra Alan Whitty, The Minister for the Environment, Ireland, Attorney General, Motor Insurers Bureau of Ireland (MIBI) (C-413/15. sz. ügy)³⁰

1) Az EUMSZ 288. cikket úgy kell értelmezni, hogy az önmagában nem zárja ki, hogy valamely szervvel szemben, amely nem felel meg az 1990. július 12-i Foster és társai ítélet (C-188/89, EU:C:1990:313) 18. pontjában szereplő jellemzőkkel együttesen értelmezett 20. pontjában felsorolt összes jellemzőnek, hivatkozni lehessen valamely irányelv olyan rendelkezéseire, amelyek közvetlen hatállyal bírhatnak.

2) Azzal a magánjogi szervezettel szemben, amelyet valamely tagállam olyan közfeladat ellátásával bízott meg, amelyet szorosan az 1990. május 14-i 90/232/EGK harmadik tanácsi irányelvvel

²⁹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 7. szám, Munkaügyi ügyszak 26. sz. alatt.

³⁰ A kérdést l.: Hírlevél VI. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 220. sz. alatt

módosított, a tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1983. december 30-i 84/5/EGK második tanácsi irányelv 1. cikkének (4) bekezdése által a tagállamokra rótt kötelezettséghez tartozó közfeladatnak kell tekinteni, és amely szervezet e célból törvény alapján olyan többletjogosultságokkal rendelkezik, amelyek alapján például kötelezővé teheti az érintett tagállam területén gépjármű-biztosítást nyújtó biztosítók számára az e szervezetben való tagságot és e szervezet finanszírozását, hivatkozni lehet valamely irányelv olyan rendelkezéseire, amelyek közvetlen hatállyal bírhatnak.

2. A Bíróság (második tanács) 2017. október 12-i ítélete (a Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – az Aleksandra Kubicka által indított eljárásban (C-218/16. sz. ügy)³¹

Az öröklési ügyekre irányadó joghatóságról, az alkalmazandó jogról, az öröklési ügyekben hozott határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint az öröklési ügyekben kiállított közokiratok elfogadásáról és végrehajtásáról, valamint az európai öröklési bizonyítvány bevezetéséről szóló, 2012. július 4-i 650/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 1. cikke (2) bekezdésének k) és l) pontját, valamint 31. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az öröklésre alkalmazandó, az örökgyógyó által az ugyanezen rendelet 22. cikkének (1) bekezdésével összhangban választott jogban szabályozott dologi hagyomány dologi jogi joghatásainak valamely tagállami hatóság általi elismerésének megtagadása, ha azt azzal indokolják, hogy e hagyomány az e tagállamban fekvő ingatlanon fennálló tulajdonjogot érint, azonban e tagállam jogszabályai az öröklés megnyílásának időpontjában nem ismerik a közvetlen dologi jogi joghatással bíró hagyomány jogintézményét.

3. A Bíróság (nagytanács) 2017. október 17-i ítélete (a Riigikohus [Észtország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Bolagsupplýsningen OÜ, Ingrid Iisjan kontra Svensk Handel AB (C-194/16. sz. ügy)³²

1) A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 7. cikkének 2. pontját úgy kell értelmezni, hogy az a jogi személy, amelynek a személyiségi jogait állítólagosan megsértették a rá vonatkozó valótlan állításoknak az interneten történő közzététele és az őt érintő hozzászólások eltávolításának elmulasztása révén, az állítások helyreigazítása, a hozzászólások eltávolítására való kötelezés és a valótlan állítások interneten történő közzétételevel okozott vagyoni kár megtérítése iránt keresetet indíthat az általa elszenvedett teljes kár tekintetében azon tagállam bíróságai előtt, ahol érdekeinek központja található. Ha az érintett jogi személy tevékenységeinek legnagyobb részét a létesítő okirata szerinti székhelye tagállamától eltérő tagállamban végzi, e személy a jogsértés feltételezett elkövetőjétől a kár bekövetkezésének helye alapján e tagállamban követelheti a teljes kár megtérítését.

2) Az 1215/2012 rendelet 7. cikkének 2. pontját úgy kell értelmezni, hogy az a személy, aki azt állítja, hogy személyhez fűződő jogait valótlan állítások interneten történő közzététele és a rá vonatkozó hozzászólások törlésének elmulasztása révén megsértették, nem nyújthat be keresetet ezen állítások helyesbítése és az említett hozzászólások törlése iránt minden olyan tagállam bíróságai előtt, amelynek a területén az interneten közzétett információk hozzáférhetők vagy hozzáférhetők voltak.

³¹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 10. szám, Polgári ügyszak 53. sz. alatt

³² A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 7. szám, Polgári ügyszak 43. sz. alatt

4. A Bíróság (második tanács) 2017. október 19-i ítélete (a Landgericht Hamburg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Merck KGaA kontra Merck & Co. Inc., Merck Sharp & Dohme Corp, MSD Sharp & Dohme GmbH (C-231/16. sz. ügy)³³

1) Az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az említett pontban kimondott, „ugyanabban a tárgyban” indult perre vonatkozó feltétel teljesül, ha az egyenként valamely nemzeti védjeggyel és valamely európai uniós védjeggyel összefüggő perek ugyanazon felek között különböző tagállamok bíróságai előtt indulnak, de csak abban az esetben, ha e perek egymással azonos nemzeti védjegy és európai uniós védjegy ugyanazon tagállamok területén megvalósuló állítólagos bitorlására vonatkoznak.

2) A 207/2009 rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy amennyiben egyrészről valamely nemzeti védjeggyel összefüggő, az egyik tagállam területén állítólagosan megvalósuló, másrészről pedig valamely európai uniós védjeggyel összefüggő, az Unió teljes területén állítólagosan megvalósuló bitorlással kapcsolatos bitorlási perek indulnak ugyanazon felek között különböző tagállamok bíróságai előtt, annak a bíróságnak, amelyhez később fordultak, a jogvita azon része vonatkozásában kell megállapítania joghatóságának hiányát, amely az azon bíróság előtt indult bitorlási per által érintett tagállam területével kapcsolatos, amely bírósághoz elsőként fordultak.

3) A 207/2009 rendelet 109. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az abban kimondott, „ugyanabban a tárgyban” indult perre vonatkozó feltétel többé nem teljesül, ha azt követően, hogy valamely felperes bejelenti részleges elállását egy európai uniós védjeggyel összefüggő olyan bitorlási keresettől, amely kezdetben arra irányult, hogy e védjegy használatát az Unió területén megtiltsák, és ezen elállás az azon bíróság előtt indult perrel érintett tagállam területére vonatkozik, amelyhez először fordultak, és egy nemzeti védjeggyel függ össze, célja pedig e védjegy használatának a tagállam területén történő megtiltása, a bitorlási keresetek többé nem valamely egymással azonos nemzeti védjeggyel és európai uniós védjeggyel ugyanazon tagállamok területén megvalósuló állítólagos bitorlására vonatkoznak, feltéve hogy az elállást érvényesen jelentették be.

4) A 207/2009 rendelet 109. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a védjegyek azonossága esetén annak a bíróságnak, amelyikhez később fordultak, kizárólag annyiban kell megállapítania joghatóságának hiányát azon bíróság javára, amelyikhez elsőként fordultak, amennyiben az említett védjegyek azonos árukra vagy szolgáltatásokra érvényesek.

5. A Bíróság (kilencedik tanács) 2017. október 19-i ítélete (az Oberster Gerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Hansruedi Raimund kontra Michaela Aigner (C-425/16. sz. ügy)³⁴

1) Az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet 99. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az európai uniós védjegy bíróság nem utasíthatja el az említett rendelet 96. cikkének a) pontjával összhangban előterjesztett védjegy bitorlási keresetet olyan feltétlen törlési ok alapján, mint amely a fenti rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szerepel, anélkül hogy e bíróság az említett rendelet 100. cikkének (1) bekezdése alapján az említett védjegy bitorlási per alperese által törlés iránt előterjesztett és ugyanezen a törlési okon alapuló viszontkeresetnek helyt adott volna.

2) A 207/2009 rendelet rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha az európai uniós védjegy bíróság jogosult elutasítani az említett rendelet 96. cikkének a) pontja értelmében vett védjegy bitorlási keresetet olyan feltétlen törlési ok alapján, mint amely az említett rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szerepel, noha az ugyanazon rendelet 100. cikkének (1) bekezdése alapján törlés iránt előterjesztett és ugyanezen a törlési okon alapuló viszontkeresetről hozott határozat még nem vált jogerőssé.

³³ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 9. szám, Polgári ügyszak 45. sz. alatt.

³⁴ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 11. szám, Polgári ügyszak 63. sz. alatt.

Gazdasági ügyszak

1. A Bíróság (nagytanács) 2017. október 25-i ítélete (a Sąd Najwyższy [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – a POLBUD – WYKONAWSTWO sp. z o.o., végelszámolás alatt, által indított eljárásban (C-106/16. sz. ügy)³⁵

1) Az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikket úgy kell értelmezni, hogy a letelepedés szabadsága alkalmazandó a valamely tagállam joga szerint létrehozott társaság létesítő okirat szerinti székhelyének valamely más tagállam területére annak érdekében történő áthelyezésére, hogy az e másik tagállam jogszabályai által előírt feltételekkel összhangban ez utóbbi tagállam joga szerinti társasággá alakuljon át, anélkül hogy az említett társaság tényleges székhelye áthelyezésre kerülne.

2) Az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a tagállami szabályozás, amely a valamely tagállam joga szerint létrehozott társaság létesítő okirat szerinti székhelyének valamely más tagállam területére annak érdekében történő áthelyezését, hogy e társaság az ezen utóbbi tagállam jogszabályai által előírt feltételekkel összhangban e tagállam joga szerinti társasággá alakuljon át, az első társaság végelszámolásától teszi függővé.

Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

I. 2017. május 5-én benyújtott kereset – Európai Bizottság kontra Magyarország (C-235/17. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Kereseti kérelmek:

A Bizottság arra kéri a Bíróságot, hogy

— állapítsa meg, hogy Magyarország – a termőföld hasznélvezetére vonatkozó korlátozó szabályozás elfogadásával – nem teljesítette az Európai Unió működéséről szóló szerződés 49. és 63. cikkéből, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 17. cikkéből eredő kötelezettségeit; valamint

— kötelezze a Magyarországot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A Bizottság szerint a kérdéses magyar szabályozás – a mező- és erdőgazdasági földek hasznélvezetének kirívóan aránytalan korlátozásával – nem egyeztethető össze Magyarországnak az Európai Unió működéséről szóló szerződés 49. és 63. cikkéből, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 17. cikkéből eredő kötelezettségével.

A hasznélvezeti jogosultságok ex lege megszüntetése az EUMSZ. 49. cikke szerint garantált letelepedés szabadsága korlátozásának minősül. Ez különösen azért igaz, mert a hasznélvezeti jog megszűnésével az addigi jogosultak számára lehetetlenné vagy aránytalanul nehezzé válik, hogy Magyarországon telephelyet létesítsenek (vagy termőföldre használati jogcímet szerezzenek) annak érdekében, hogy ott végezzék tevékenységüket, és az önállóan végzett gazdasági tevékenységgel elősegítsék az Unión belüli gazdasági és társadalmi összefonódást. A Bizottság álláspontja szerint a hasznélvezeti jogosultság ex lege megszüntetése alkalmas a letelepedés szabadsága gyakorlásának akadályozására vagy kevésbé vonzóvá tételére.

A magyar szabályozás szintén sérti a tőke szabad mozgását, mivel hatására nem magyar állampolgár befektetőknek magyarországi ingatlanon való befektetését akadályozza, korlátozza. A szabályozás hatására a fennálló hasznélvezeti jogosultságok értéke csökken, ami szintén a tőke szabad áramlásának korlátozását jelenti.

A magyar szabályozás közvetett diszkriminációt valósít meg, hátrányos megkülönböztetést alkalmaz a

³⁵ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 7. szám, Gazdasági ügyszak 19. sz. alatt.

nem magyar EU-s állampolgárokra vonatkozóan.

A szabadságok fenti korlátozása nem kimenthető. Nem kimenthető a Szerződésben biztosított kimentési indokokkal, vagy egyéb kimentési indokokkal, amiket a magyar kormány az eljárás során felhívott.

Különösen nem elfogadható a magyar kormány érvelése, miszerint a korlátozás szükségessége egy jogellenes állapot felszámolásával igazolható. A Bizottság számára nem elfogadható az a – bizonyítást egy konkrét esetben sem nyert – általános vélelem, miszerint minden, külföldiek által Magyarországon létesített termőföldre alapított haszonélvezeti szerződés alapításánál fogva jogellenes és érvénytelen. Nem elfogadható továbbá az az érv sem, hogy a jogellenesség a 2002 előtt hatályban lévő jogszabályi rendelkezések által megkívánt devizahatósági engedély hiányából vezethető le minden egyes haszonélvezeti szerződés esetében.

A magyar jogszabályok által bevezetett korlátozás nem felel meg az arányosság követelményének, mivel nem alkalmas a kitűzött célok megvalósítására, továbbá a szabályozás jócskán korlátozóbb annál, mint ami a kívánt célok elérése érdekében szükséges.

A magyar szabályozás nem felel meg a jogbiztonság és bizalomvédelem elvéből fakadó elvárásoknak, nem biztosít megfelelő kártérítést a haszonélvezeti jogok megszüntetéséből, illetve korlátozásából fakadó hátrányok elszenvedői számára.

A Bizottság álláspontja szerint a kérdéses magyar szabályozás ellentétes a Charta 17. cikkében garantált tulajdonhoz való joggal. A tulajdoni jogosultsággal való interferencia megvalósul bizonyos esetekben akkor is, ha a jogsértés nem terjed ki a „tulajdon” mindhárom elemére (használat, birtoklás, rendelkezés).

II. 2017. október 12-én, 2017. október 13-án és 2017. október 14-én benyújtott keresetek (T-708/17., T-709/17., T-710/17. és T-713/17. sz. ügyek)³⁶

Az eljárás nyelve: magyar

Kérelmek:

A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

- elsődlegesen állapítsa meg, hogy a 2011. július 20-i SA. 29432 – CP 290/2009 – Magyarország – „Diszkriminatív szabályozás miatt vélelmezett jogszerűtlen támogatás a megváltozott munkaképességű munkavállalók foglalkoztatásával kapcsolatban” bizottsági határozat, valamint a 2017. január 25-i SA.45498 (FC/2016) – „Az OPS Újpest-lift Kft. panasza a 2006 és 2012 között megváltozott munkaképességű munkavállalókat alkalmazó vállalkozásoknak nyújtott állami támogatásokkal kapcsolatosan” bizottsági határozat (a továbbiakban: megtámadott határozatok) nem az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése alapján állapítják meg az állami támogatás összeegyeztethetőségét;
- másodlagosan állapítsa meg, hogy a megtámadott határozatok a Fővárosi Törvényszék (Magyarország) előtt 28. P. 21.072/2016. (később 28. P. 21.143/2017.) szám alatt folyamatban lévő, a felperes által az Emberi Erőforrások Minisztériuma (Magyarország) ellen indított kártérítési perben a felperessel szemben nem minősülnek kötelező erejű jogi aktusoknak, mivel a felperes a kártérítési követelését az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének, nem pedig az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének megsértésére alapítja;
- amennyiben a megtámadott határozatok az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított kártérítési perben a felperessel szemben kötelező erejű jogi aktusoknak minősülnek, a Törvényszék állapítsa meg, hogy a megtámadott határozatok semmiek amiatt, hogy a magyar hatóságok által nyújtott állami támogatás sérti az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését.

³⁶ A megjelölt keresetek tartalmilag megegyeznek.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Keresetének alátámasztása érdekében a felperes kereseti kérelmenként egy-egy jogalapra hivatkozik.

1. Az első kereseti kérelem alapját képező jogalap

— A megtámadott határozatok nem az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése alapján állapítják meg az állami támogatás összeegyeztethetőségét, ezért e határozatok a felperes által az Emberi Erőforrások Minisztériuma (Magyarország) ellen a Fővárosi Törvényszék (Magyarország) előtt indított kártérítési per vonatkozásában nem minősülnek kötelező erejű jogi aktusoknak.

2. A második kereseti kérelem alapját képező jogalap

— A megtámadott határozatokban a Bizottság nem a felperes által hivatkozott EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése, hanem az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdése alapján állapította meg az állami támogatás összeegyeztethetőségét. Következésképpen e határozatok a Fővárosi Törvényszék (Magyarország) előtt folyamatban lévő kártérítési perben érvényesített követelés jogalapja szempontjából nem relevánsak, a felperessel szemben pedig nem minősülnek kötelező erejű jogi aktusoknak.

3. A harmadik kereseti kérelem alapját képező jogalap

— A felperes szerint a megtámadott határozatok azért semmisek, mert a magyar hatóságok olyan jogellenes állami támogatást nyújtottak, amely sérti az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését, és amelyet az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdése alapján be kellett volna jelenteni a Bizottságnak. A felperes a támogatás jogellenességét az [EUMSZ 107. cikk] (1) bekezdésében említett állami támogatás fogalmáról szóló bizottsági közleményre, valamint [az EUMSZ 107. cikk] és [az EUMSZ 108. cikk] alkalmazásában a támogatások bizonyos fajtáinak a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánításáról szóló, 2008. augusztus 6-i 800/2008/EK bizottsági rendeletre (általános csoportmentességi rendelet) alapítja.

III. A Bíróság (nagytanács) 2017. október 25-i ítélete – Európai Bizottság kontra az Európai Unió Tanácsa (C-389/15. sz. ügy)

1) A Bíróság az eredetmegjelölésekről és a földrajzi jelzésekről szóló, felülvizsgált Lisszaboni Megállapodásról folytatandó tárgyalások megkezdésére való felhatalmazásról szóló, 2015. május 7-i 8512/15 tanácsi határozatot az Európai Unió hatáskörébe tartozó kérdések tekintetében megsemmisíti.

2) A 8512/15 határozat joghatásait fenn kell tartani az Európai Unió Tanácsa által az EUMSZ 207. és az EUMSZ 218. cikk alapján elfogadandó új határozatnak a jelen ítélet kihirdetésének időpontjától számított – hat hónapot meg nem haladó – észszerű határidőn belüli hatálybalépéséig.

3) A Bíróság az Európai Unió Tanácsát kötelezi a költségek viselésére.

4) A Cseh Köztársaság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Görög Köztársaság, a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, az Olasz Köztársaság, Magyarország, a Holland Királyság, az Osztrák Köztársaság, a Portugál Köztársaság, a Szlovák Köztársaság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, valamint az Európai Parlament maga viseli saját költségeit.

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kfv.I.35.364/2017/3.

Azt kell objektív körülmények alapján bizonyítani, hogy az adózó tudott, vagy tudhatott arról, hogy adókijátszást megvalósító ügyletben vesz részt.

Az általános forgalmi adó levonásához való jog gyakorlása körében az Európai Unió Bírósága mélyreható, alapos, a részletekre kiterjedő joggyakorlatot alakított ki. Kimondta, hogy a jogbiztonság elve kötelezettséget is megfogalmaz minden adóalany számára annak érdekében, hogy az ügyleteik ne segítsenek másokat adókijátszáshoz. Ha az adóhatóság az ellenőrzés során objektív tényekkel bizonyítja, hogy az adózó tudott arról, hogy az általa adólevonási jog gyakorlására felhasznált számla fiktív, vagy a számla valótlanágáról azért nem tudott, mert elmulasztotta a terhére előírt ésszerű intézkedéseket, az adózót magát is, az adókijátszást elkövető személynek kell tekinteni. Ilyen esetben az adóhatóság jogosult arra, hogy megfossa őt az adólevonás jogától (C-439/04. és C-440/04. számú egyesített ügyek, Kittel-ügy).

A C-80/11. és C-142/11. számú egyesített ügyekben (Mahagében-Dávid- ügy), illetve a C-324/11. számú ügyben (Tóth ügy) az EUB szintén hangsúlyozta, hogy a nemzeti hatóságoknak és bíróságoknak meg kell tagadniuk az adólevonás jogát biztosító előnyt, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy e jogra csalárd módon vagy visszaélészerűen hivatkoztak. Ugyanezen ítélet 54. pontjában az EUB megerősítette a C-409/04. számú Teleos és társai ügyben már kimondott értelmezését, mely szerint nem ellentétes az uniós joggal, ha azt követelik meg a gazdasági szereplőktől, hogy tegyenek meg minden tőlük ésszerűen elvárható intézkedést annak érdekében, hogy az általuk teljesítendő ügylet ne vezessen adókijátszáshoz. Az ésszerűen elvárható intézkedések köre pedig az adott ügy körülményeitől függ, melynek elbírálása a nemzeti bíróság feladata. (C-277/14. 51. pont) Az uniós gyakorlatra figyelemmel került kidolgozásra az 5/2016. (IX.26.) KMK vélemény is, mely elemzi az egyes esetek kapcsán vizsgálendő körülményeket. A fentiekben rögzítettek alapján vizsgálta a Kúria azt, hogy az alperesi határozat megfelelt-e az e döntésekben lefektetett elveknek.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, mikor a per során az alperes részéről csatolt lehallgatási jegyzőkönyveket nem értékelte a tényállás megállapításakor, mivel azok a határozat meghozatalakor nem álltak rendelkezésre. Ez felel meg a Pp. 339/A § -ban foglaltaknak. Jogszerűen utalt a bíróság az C-419/14 döntésben a titkosszolgálati eszközökkel beszerzett bizonyítékok értékelésével kapcsolatos EUB álláspontra is. Ezzel összefüggésben idézi a Kúria a Kfv.I.35.594/2016/24. számú ítéletében kifejtett érvelését:”... a szabad bizonyítás elve [.....] nem jelenti azt, hogy a más eljárásban beszerzett bizonyítékok mindenféle jogszabályi kötöttség, jogszerűségi ellenőrzés nélkül szabadon felhasználhatók. Ez különösen igaz az olyan eljárásban beszerzett bizonyítékokra, ahol a beszerzés eszközei természetüknél fogva több, az Alaptörvényben rögzített alapjogot sértenek, azaz ezen titkos eszközök és módszerek alkalmazása súlyos beavatkozást jelent az egyén életébe, ezért igénybe vételüknek csupán kivételesen, átmeneti megoldásként lehet helye.”[81] „Az EUB döntésből is kiviláglik, hogy a bizonyítékok megítélése szempontjából fontos jelentősége van a titkos információgyűjtés során begyűjtött bizonyítékok jogszerűségi felülvizsgálatának, annak, hogy azok ilyen irányú vizsgálatát mely bíróság milyen eljárási rezsim alatt végezheti el, annak vizsgálatára a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság jogszabályi felhatalmazással bír-e. [...]

A titkos információgyűjtés kizárja a hatékony jogorvoslat lehetőségét, a bizonyítékok beszerzése jogszerűségének ellenőrzésére csak a büntető eljárás keretein belül kerülhet sor. A nyomozó bíró döntése „csupán” a titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban bizonyítékként történő felhasználásának lehetőségéről dönt, ez az ún. „nyílttá tételi eljárás” azonban még nem elegendő ahhoz, hogy azok az adóhatósági eljárásban szabadon felhasználhatóvá váljanak. Ugyanis a Be. 78. § (4) bekezdése a bizonyítás törvényességének felülvizsgálatát a büntetőbíróságra bízta és általános elvként fogalmazza meg, hogy nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközökből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyész vagy a nyomozóhatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg. Ez a rendelkezés a bizonyításban elkövetett törvénysértés eljárási szankcióját jelenti.

A bíróságnak emiatt az érdemi döntés meghozatala során a bizonyítékok értékelése kapcsán különös gonddal kell vizsgálnia a bizonyíték beszerzésének körülményeit is, azaz a felhasznált bizonyítékok jogszerűségéről végső soron ő dönt.

Mindebből az is következik, hogy a titkos információgyűjtés során beszerzett bizonyítékok jogszerűségi felülvizsgálatát törvényi felhatalmazás alapján csak a büntető bíróság végezheti, ilyen jogosultsága a közigazgatási ügyekben eljáró bíróságoknak nincs. Így helytálló az az elsőfokú bírósági álláspont, hogy mindaddig míg a büntető bíróság kontradiktórius eljárásában ezen bizonyítékok beszerzésének jogszerűségi felülvizsgálatát nem végzi el, addig ezek felhasználására nincs jogi lehetőség, a Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. törvény 76. § (2) bekezdés g.) pontja és a Be. 71/B. § (1) bekezdése szerint. Az Art. és a Ket. szabályai alapján nem lehet elvégezni a jogszerűségi és az EUB által előírt szükségességi-arányossági teszt vizsgálatát, illet a Pp. sem biztosít a közigazgatási bíróság számára.”[83] Így az alperesi határozat indokolását a titkos információgyűjtés során beszerzett lehallgatási jegyzőkönyvekre nem lehet alapozni.

Az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított alapvető jelentőséget és hibás az az elsőfokú bírósági megállapítás is, ha az áruk körbemozgása nem bizonyítható, úgy a felperes terhére megállapítás nem tehető. Sz. vallomásából nyilvánvaló, hogy a kialakított konstrukció célja az adókijátszás. Ezért a felperesi felelősség megállapíthatósága azon kérdés megválaszolásán múlik, hogy a felperes tudta vagy tudni kellett-e azt, hogy adókijátszást megvalósító ügyletben vesz részt.

Az EUB döntésein alapuló, elsődlegesen a KMK véleményben megtestesülő kúriai gyakorlat lényege, hogy az ilyen típusú ügyekben azt kell objektív körülmények alapján igazolni, hogy az adózó tudott vagy tudhatott arról, miszerint adókijátszó ügyletben vesz részt. Ennek egyik objektív, de nem kizárólagos eleme az áruk körbemozgásának, a valódi termékértékesítés hiányának bizonyítása, de nem lehet kirekeszteni további, a felperes tudatállapotát igazoló körülmények vizsgálatát, annak bizonyítását. A jogerős ítélet ebben a vonatkozásban nem rögzít kielégítő választ. Az áruk körbemozgásának hiányát megállapító ítéleti érvelés nem ügydöntő, vizsgálendő, hogy az alperesi határozat tartalmaz-e a felperes adókijátszásban való részvételét alátámasztó további olyan körülményt (körülményeket), amely(ek) alátámasztják az adókülönbözlet meghatározásának jogszerűségét.

A felülvizsgálati bíróság kifejtette, hogy a tudati elemek felsorakoztatása és értékelése körében az alperesi határozat hiányos. Az utal K. jelentős szerepére és hivatkozik olyan bizonyítékokra, tanúvallomásokra, kifizetésekre, amelyek rámutatnak arra a lehetséges körülményre, hogy a felperesnek tudnia kellett az ügyletek adókijátszó voltáról, azonban ez az indokolás nem összpontosul egy olyan megállapításban, hogy a felperes képviselőjének (képviselőinek) tudniuk kellett az adókijátszásról.

A felülvizsgálati bíróság a felperesi tudattartalom megítélése szempontjából meghatározónak tekinti K. értékesítési vezetőt, mert magatartásának a jogügyletek során döntő súlya volt, hiszen a beszállítókkal ő tartotta a napi kapcsolatot, valamint ő végezte a kiszállítások koordinálását, a további megrendelések teljesítését. Ugyanakkor az alperesi (és elsőfokú) határozatban az értékesítési vezető magatartásának elemzése nem kap megfelelő súlyt. A Kúria szerint az bír jelentőséggel, hogy K. milyen tudattartalommal vett részt ezekben az ügyletekben, illetve az ehhez kapcsolódó objektív körülmények alapján meg lehet-e állapítani, hogy tudnia kellett az adókijátszásról, avagy nem. Ebben a vonatkozásban kiemelkedő jelentőséggel bírnak SG, HR gyanúsítottai vallomásai.

A felülvizsgálati bíróság nem ért egyet azzal az ítéleti állásponttal, hogy további bizonyítás felvétele szükséges a hatósági eljárásban. Ezzel szemben a felperesi tudatállapotra vonatkozó kérdést alapvetően a rendelkezésre álló bizonyítékokra alapítottan kell eldönteni. Ugyanakkor az adóhatóság szükség esetén további bizonyítást vehet fel. Elsődlegesen azonban a tudatállapotra vonatkozó bizonyítás összegzése és értékelése történjen meg az új eljárás eredményeként hozandó elsőfokú – és fellebbezés esetén – a másodfokú határozatban.

Kfv.I.35.428/2017/3.

Uniós döntések alkalmazása kapcsán nem követelmény az ügyek teljes azonossága, hanem azt kell feltárni, hogy az ügyek hasonló jogi megítélésűek-e és hasonló ténybeli alapokon nyugodnak-e.

Az Európai Unió Bírósága állandó ítélkezési gyakorlatával biztosítja azt, hogy az uniós jog értelmezését és alkalmazását minden tagállamban tiszteletben tartsák, és hogy azt egyformán értelmezzék. Ezzel összefüggésben hangsúlyozandó az uniós jog elsőbbségének az elve, amit az Európai Unió Bírósága már a korai ítélkezési gyakorlatában kidolgozott (6/64. sz. Costa kontra ENEL ügy). Ez az elv a közösségi jog alapelvei közé tartozik. Az Európai Unió Bírósága azt is megállapította, hogy az állam minden szerve köteles a hatáskörén belül biztosítani a közösségi jog rendelkezéseinek betartását. (C-453/00. sz. Kühne & Heitz NV és a Productschap voor Pluimvee en Eieren ügy 20. pontja) Ebből az következik, hogy a tagállami bíróságok kötelesek figyelembe venni a vonatkozó uniós bírósági gyakorlatot.

A Kúria megállapította, hogy a felperes által hivatkozott C-690/15. számú ügy és jelen per hasonló. A felperes az alperes által sem vitatottan az Európai Unió közös betegségbiztosítási rendszerében biztosított, Magyarországon kamatjövedelméből egészségügyi hozzájárulás fizetésére kötelezett. Az Unió Bírósága által vizsgált esetben szintén a fenti rendszerben biztosított személy egy tagállam területén található ingatlanból származó jövedelme utáni szociális és kiegészítő hozzájárulás megfizetésének összeegyeztethetőségét vizsgálta. Kimondta, hogy az uniós tisztviselők az uniós intézmények közös szociális biztonsági rendszerének hatálya alá tartoznak (36.pont) és az uniós tisztviselők jogi helyzete a szociális biztonsággal kapcsolatos kötelezettségeiket illetően az Unióval fennálló szolgálati viszony folytán az uniós jog hatálya alá tartozik (38.pont).

Megfogalmazta a tagállamoknak azt a kötelezettségét, hogy szociális biztonsági rendszereik kialakítására vonatkozó hatáskörüik gyakorlása során tiszteletben kell tartaniuk az uniós jogot, amely valamely uniós tisztviselőnek az Unióval fennálló munkaviszonyára irányadó szabályokra – vagyis a jegyzőkönyv és a személyzeti szabályzat e területre vonatkozó rendelkezéseire – is kiterjed.(39.pont) A döntés 42. pontja egyértelműen rendelkezik az uniós tisztségviselő a nemzeti szociális biztonsági rendszerhez való csatlakozás, és a tisztviselők ilyen rendszer finanszírozásához való hozzájárulásának kizártságáról. Az Unió kizárólagos hatáskörrel rendelkezik arra, hogy meghatározza az uniós tisztviselőkre a szociális biztonsággal kapcsolatos kötelezettségeik tekintetében alkalmazandó szabályokat. (44.pont)

A Kúria az ügy megítélésekor figyelembe vette még a felperes által hivatkozott C-623/13. számú ügyben kifejtetteket is, melyből következően nem a jövedelem forrása a releváns, hanem az a körülmény, hogy a „levonások eredményét [...] kifejezetten és közvetlenül bizonyos szociális biztonsági ágak finanszírozására vagy ez utóbbiak hiányának rendezésére különítik el.” Ez pedig a perbeli ügyben is egyértelműen megállapítható.

A Kúria már kimondta, hogy az uniós döntések alkalmazása kapcsán nem követelmény az ügyek teljes azonossága, hanem azt kell feltárni, hogy az ügyek hasonló jogi megítélésűek-e és hasonló ténybeli alapokon nyugodnak-e. Ebből következően az Unió Bíróságának azon gyakorlatát, amelyet hasonló ügyekben kialakított, figyelembe kell venni. Ez következik a már fentebb rögzített elsőbbség elvéből is, vagyis a nemzeti bíróság nem hozhat az Európai Unió Bíróságának gyakorlatával ellentétes döntést, előbbi gyakorlatot nem teheti félre, illetve nem értelmezheti oly módon, hogy annak érdemét kiüresítse.

Az elsőfokú bíróság téves következtetésre jutott mikor csupán a magyar szabályozást vette alapul a felperes fizetési kötelezettségének vizsgálatakor és nem volt tekintettel a felperes speciális „adó jogi” helyzetére. Tévedett akkor is, mikor a felperes terhére róta annak elmaradását, hogy az általa hivatkozott esetek nem magyar nyelven kerültek becsatolásra, mivel az Unió Bíróságának honlapján Magyarország 2004. évi csatlakozását követően hozott döntések magyar nyelven elérhető, az ügyszám ismeretében megkereshetők.

A Kúria álláspontja az, hogy a nemzeti bíróság a jogbiztonságot azon a jogterületen, amelyet az Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlata meghatároz, azzal őrzi meg, ha fenntartja a korábban hozott uniós döntések érdemi megállapításait. A döntések kiszámíthatósága, illetve előreláthatósága ily módon

mozdítható előre.

Kfv.I.35.429/2017/3.

Az adóellenőrzés során az iratok átadására reális határidőt kell biztosítani. Az iratok átadása nem azonos az iratok bemutatásával. Kiutalási határidő számítása.

A Kúria a felülvizsgálati eljárást az EUB előtti C-254/16. számú előzetes döntéshozatali eljárásra felfüggesztette, majd az ítélet meghozatalát követően folytatta. Az EUB döntése nem a jelen eljárásban irányadó 2003. évi XCII. tv. (a továbbiakban: Art.) 37.§ (4) bekezdés b) pontját, hanem annak c) pontját vizsgálta. A döntésből azonban levonható az a jelen ügyben is irányadó következtetés, hogy a szabályoknak lehetővé kell tenniük az adóalany számára, hogy megfelelő feltételek mellett a hía különbözetből származó teljes követelését visszakapja. Az államkincstár által fizetendő kamatok olyan számítása, amely nem azt a napot tekinti kiindulási pontnak, amelyen a hía különbözetet a hía irányelvnek megfelelően rendes körülmények között ki kell egyenlíteni, fő szabály szerint ezen Irányelv 183. cikkének követelményeibe ütközik ([20] és [23] pont). A C-254/16. számú ítéletben foglaltak összhangban állnak az EUB elsőfokú bíróság által is alkalmazott C-107/10. számú döntésével.

Kfv.III.37.242/2017/5.

Az élelmiszer-biztonsághoz kiemelt közérdek fűződik, ezért az élelmiszer-biztonsági követelmények betartását kogens szabályok biztosítják. Az élelmiszer-biztonsági előírások védelme csak úgy biztosítható, ha az élelmiszer-ipari vállalkozások a nyomon-követés követelményét betartják. Ennek megszegése minden esetben szankciót von maga után, a kötelezettség megszegése miatti felelősség alól pedig kimentésnek nincs helye.

Az ügyben alkalmazandó jogszabályi környezet, uniós szabályozási háttér alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperesnél a helyszíni ellenőrzés során fellelt tételek élelmiszereknek minősültek. A felperes az állati eredetű élelmiszerek különleges higiéniai szabályainak megállapításáról szóló 853/2004/EK rendelet alapján engedélyköteles tevékenységet folytató és ennek megfelelően engedélyezett – valamennyi jogséttéssel érintett üzemi terület – felelős élelmiszer-ipari vállalkozása. A nyomon követés az általános higiéniai, valamint a felperes tevékenységére irányadó különleges higiéniai feltételeket megállapító jogszabályok szerint az élelmiszer-biztonság alapvető követelménye.

Az élelmiszer-biztonsághoz az 2008. évi XLVI. törvény (a továbbiakban: Éltv.) 1. §-ában is megjelenő célok alapján kiemelt közérdek fűződik, ezért az élelmiszer-biztonság elsődleges felelősségét viselő élelmiszer-vállalkozás kötelessége és felelőssége, hogy az élelmiszer-vállalkozás területén fellelhető élelmiszerek nyomon követését biztosítsa, mégpedig tevékenysége valamennyi szakaszában. Ennek kapcsán az élelmiszerek megfelelő azonosító jelölésekkel való ellátása a vonatkozó dokumentációval való megfeleltethetőség követelménye miatt alapvető feltétel. Az élelmiszer-vállalkozás kötelessége és felelőssége az is, hogy az élelmiszer-vállalkozásnál fellelhető, forgalomba hozni nem szándékozott élelmiszerek forgalomból történő kivonását dokumentálja. Megjegyzést érdemel, hogy a felperesi élelmiszer-vállalkozás tevékenységéből képződő élelmiszer-hulladék (állati eredetű melléktermék) – melyek nem emberi fogyasztásra szánnak – tárolására, valamint további kezelésére vonatkozóan szigorú jogszabályi rendelkezések vannak (852/2004/EK rendelet VI. fejezet). A tárolás keretében kijelölt, zárható hulladéktartályban való elhelyezés szükséges, valamint az élelmiszer-vállalkozásnak ezzel kapcsolatosan is dokumentálnia kell a keletkező hulladékmennyiséget, annak jogosulttal való elszállítását.

Mindezek alapján a bíróság helyesen és jogszerűen jutott ítéletében arra a megállapításra, hogy az élelmiszer-biztonság betartását kogens szabályok biztosítják, az élelmiszer-biztonsági előírások védelme az alperes feladata, amelynek csak úgy tehet eleget, ha az élelmiszer-ipari vállalkozások a nyomon-követés követelményeit betartják. Jogszerű, a jogalkotói célokkal a védeni kívánt a közérdekkel összhangban álló, az ítéletben rögzített azon ténymegállapítás is, mely szerint

amennyiben az élelmiszerjog előírásait nem a fentiek szerint kellene értelmezni, úgy a jogsértés megállapítása esetén bárki hivatkozhatna kimentésként arra, hogy az élelmiszer-ipari vállalkozás területén fellelt termék nem a vállalkozás tulajdona.

Mindezek előrebocsátását követően a konkrét szabálysértéseket illetően hangsúlyozta még a Kúria a következőket.

10-29. tételű élelmiszerek kapcsán kiemelés érdemel, hogy a jogsértő élelmiszerek felperesi élelmiszer-vállalkozás üzemi területén és nem a hulladékártórájában kerültek fellelésre. Sem a hűtőn, sem a hűtőben fellelt élelmiszereken forgalmazás-tiltó felirat nem volt elhelyezve. A hűtő „a használaton kívül” jelölés ellenére üzemelt. Mindezen túl a vásárlótéri pultban fellelt élelmiszerek kapcsán megállapított jogsértések azonosak voltak a vásárlótérben lévő hűtőben tárolt és fellelt jogsértő élelmiszerekével. Mindebből következően a forgalomból kivonás jogszabályi feltételeinek egyike sem volt megállapítható, éppen ellenkezőleg a feltárt tények alapján a jogsértő élelmiszerek készen tartása megállapítható volt, ezek az élelmiszerek forgalomba hozott élelmiszereknek minősültek.

Hangsúlyozta a Kúria, hogy nyilatkozással az élelmiszer nyomon-követése – és így tulajdoni helyzete – a jogszabályi előírások alapján nem igazolható. A nyomon-követhetőséget azonosító jelöléssel és a vonatkozó dokumentáción keresztül kell biztosítani. Ennek felelőssége az élelmiszer-vállalkozásé, tevékenysége valamennyi szakaszában [178/2002/EK rendelet 17. cikk 18. § (1), (4) bek., Éltv. 16. § (1) bek., 22. §, 852/2004/EK rendelet 1. cikk (1) bek. a) pont.].

Ezen tételek körében fellelt jelöletlen termékek nyomon-követése egyedi azonosító hiányában nem kapcsolható össze semmilyen nyomon-követési dokumentációval, így a nyomon-követési vizsgálat megfeleltetési szakaszának követelményei nem teljesültek, az élelmiszer jogsértő, eredete ismeretlen. A felperes által ezzel kapcsolatosan csatolt nyilatkozatokból az volt megállapítható, hogy azok a jogszabályi előírásoknak nem feleltek meg, a felperesnél fellelt termékek nyomon-követésére alkalmatlanok voltak, utólag készültek és objektíve is alkalmatlanok a bizonyításra, hiszen a nyilatkozatban megjelölt termékek nem feleltethetők meg kizárólagosan a fellelt tételeknek. A felperes által bemutatott dokumentumok alkalmatlanok voltak állításai alátámasztására, helytállóan foglalt ezzel kapcsolatosan állást a bíróság. A helyszíni ellenőrzés során feltárt jogsértő élelmiszerek forgalomba hozója a felperes volt, amely kapcsán felelősségét kimenteni nem tudta.

A 67., 68., 73-79., 81. és 82. sorszámú tételek kapcsán helytállóan, tényszerűen és jogszerűen állapította meg a bíróság ítélete, hogy ezen tételek nyomon-követését, eredetét jelöletlenségük okán, azonosító adat hiányában, a becsatolt szállítólevelekkel nem lehetett igazolni, a nyomon-követési vizsgálat megfeleltethetőségi szakasza nem vezetett eredményre. Mivel e termékek is jelöletlenek voltak, ezért az ezek eredetét igazoló okiratok felmutatására felhívás elmulasztásával nem sértette meg az alperes a tényállás feltárási kötelezettségét, mivel azonosító adatok hiányában a nyomon-követhetőségi ellenőrzés megfeleltethetőségi szakaszának eredményes megvalósulás kizárt volt.

A Kúria álláspontja szerint megalapozottan foglalt állást a bíróság a 46. és 82., valamint a 45. és 47. sorszám alatti tételek azonosságának hiányára vonatkozóan is. A tételek összevetését részletesen tartalmazza a jogerős ítélet indokolása, amelyből következően a felperesi kifogás egyértelműen megalapozatlannak minősült.

A 63-66. sorszám megjelölt termékek közokirati bizonyíték, valamint a perben igazolt tények alapján az engedélyezett felperesi élelmiszer-vállalkozás engedélyében foglalt kerítéssel határolt üzemi területen belül elhelyezkedő épületrészben kerültek fellelésre. A felperes tevékenysége a kerítéssel lehatárolt üzemi területre vonatkozóan került engedélyezésre, azon belüli terület, így a felperesi élelmiszer-vállalkozás felelősségi körébe tartozik. Helyesen értékelte megalapozatlannak a bíróság a felperes ezzel kapcsolatos érvelését is. A felperes az itt fellelt élelmiszerek tekintetében sem mentesülhet a felelősség alól. Az engedélyezett üzemi területen belül a felperes elsődleges felelőssége az élelmiszer-biztonság.

A 35., 51., 62., 36., 37., 48. és 50. sorszámú élelmiszerek az ellenőrzés által megállapítottan jelöletlenek voltak. A felperes e körben való hivatkozása sem volt alkalmas a felelősség alóli mentesülésre. Megjegyzendő, hogy a felperes azon előadása, hogy a frissen az üzembe érkezett

termékek felcímkézését akadályozta az ellenőrzés - önmagában is ellentmondásban van az élelmiszerjog alapvető azon rendelkezésével, miszerint a tevékenység minden szakaszában a folyamatos nyomon-követhetőséget biztosítani kell. Az ellenőrzési jegyzőkönyvben rögzítésre került, hogy a felperes gyártmánylapokat, gyártási naplót bemutatni nem tudott, az előállítás során gyártásközi jelölést nem alkalmazott, magukban ezen jogszabálysértések is megalapozták az ezen tételekkel összefüggő jogsértésért való felelősségének megállapítását.

Kiemelte a Kúria, hogy a felperesnél lefolytatott ellenőrzés tényszerűen a jelölési és nyomon-követési szabályok megsértését állapította meg, amely különösen a 178/2002/EK rendelet 17. cikk, 18. cikk (1), (4) bekezdés, valamint az Éltv. 16. § (1) bekezdés megsértését jelentette.

Helytállóan és a jogszabályi előírásokkal összhangban rögzítette a jogerős ítélet, hogy a jogkövetkezményekre vonatkozóan a lejárt fogyaszthatósági és minőségmegőrzési idejű élelmiszertételek kapcsán az Éltv. 62. § (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdése alapján élelmiszer-ellenőrzési, még a nem nyomon-követhető élelmiszertételek esetén tételes élelmiszerlánc felügyeleti bírság alkalmazását rendeli alkalmazni, az Éltv. 63. § (1) bekezdés aj) pontjának megfelelően.

Utal arra is a Kúria, hogy az ellenőrzés során a felperes terhére élelmiszer-biztonság és élelmiszer higiénia körébe eső alapvető jogsértések kerültek a működés során megállapításra. E feltárt súlyos hiányosságok nyomán a felperes tevékenysége a helyszínen felfüggesztésre is került, e jogsértéseknek a bírság-szorító mérlegelésénél történő figyelembe vétele jogszerű és megalapozott volt.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Pfv.V.20.263/2017/6.; Pfv.V.20.271/2017/4.; Pfv.V.20.273/2017/6.; Pfv.V.20.399/2017/5.; Pfv.V.20.417/2017/6.

Deviza alapú kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránti keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása.

I. A Pp. 155/A § (2) bekezdése értelmében az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére a per tárgyalásának felfüggesztése mellett kerülhet sor, ezért a felperes ez irányú kérelmére tekintettel a Kúria először azt vizsgálta, hogy előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése indokolt-e, és az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 267. cikk (3) bekezdése alapján előterjesztési kötelezettsége fennáll-e.

Az EUMSZ 267. cikke szerint az Európai Unió Bírósága hatáskörrel rendelkezik előzetes döntés meghozatalára a Szerződések értelmezése és az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok jogi aktusainak érvényessége és értelmezése tekintetében. Ha egy tagállam bírósága előtt ilyen kérdés merül fel, és ez a bíróság úgy ítéli meg, hogy ítélete meghozatalához szükség van a kérdés eldöntésére, kérheti az Európai Unió Bíróságát, hogy hozzon ebben a kérdésben döntést [EUMSZ 267. cikk (1) és (2) bekezdés].

Nincs helye azonban előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének, ha a felmerülő jogkérdés az ügy elbírálása szempontjából nem releváns (283/81.sz. CILFIT-ügy 21. pont), illetve ha a felek között valós jogvita nem áll fenn [az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének EUMSZ 267. cikk (1) bekezdés szerinti szövegbeni előfeltétele].

A Kúria e feltételek figyelembe vételével úgy ítélte, hogy a felperes által felvetett jogkérdések tekintetében – az adott kereseti kérelem mellett, az eljárás jelen szakaszában ismertté vált tények alapján – az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének feltételei nem állnak fenn. Ezért a felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmét a Pp. 155/A. § (2) bekezdése alapján elutasította.

A Kúria ugyancsak nem találta indokoltnak az eljárás felfüggesztése iránti kérelmet az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban lévő C-483/16. számú előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig. A C-

483/16. számú előzetes döntéshozatali eljárásban az Európai Unió Bíróságának a 2014. évi XL. törvény (DH2 tv.) 37. §-a, 37/A. §-a és a vonatkozó uniós jog összhangját kell vizsgálnia, azaz, hogy a DH2 tv. által a keresetlevélre előírt tartalmi követelmények hiánya miatt, e rendelkezéseknek nem megfelelően előterjesztett keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása összhangban van-e a fogyasztói szerződésekben alkalmazott tisztességtelen szerződési feltételekről szóló 93/13/EGK irányelvben a fogyasztók javára biztosított védelemmel.

A perbeli esetben a bíróság jogerős végzésében a keresetlevelet arra tekintettel utasította el, hogy a felperes által támadott szerződéses rendelkezés vonatkozásában a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 tv.) 4. § (1) bekezdésében írt vélelem megdönthetlenné vált, így a perbeli szerződéses rendelkezés érvénytelenségének megállapítására irányuló kereset érdemi elbírálását valamelyik perakadály kizárja: vagy az, hogy az ilyen követelés ítélt dolognak minősül, vagy az, hogy bírói úton nem érvényesíthető. A jelen ügyben a DH2 tv. 37. § (1) bekezdése nem alkalmazandó, a konkrét jogvita eldöntése szempontjából tehát nincs jelentősége C-483/16. számú előzetes döntéshozatali eljárásban vizsgált azon kérdésnek, hogy egyébként a DH2 tv. 37. § (1) bekezdése megfelel-e a fogyasztói irányelv rendelkezéseinek. Mindezek alapján az előzetes döntéshozatali eljárásban hozandó döntés nem hat ki az ügy érdemi elbírálására, ezért a Kúria az eljárás felfüggesztése iránti kérelmet a Pp.152. § (2) bekezdése alapján elutasította.

II. A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében azért tartotta jogszabálysértőnek a jogerős végzést, mert – álláspontja szerint – a DH törvények alkalmazása az európai uniós jogi rendelkezésekbe ütközik. A Kúriának e hivatkozásra tekintettel arról kellett döntenie, hogy a perben eljáró bíróságoknak a fogyasztói irányelv rendelkezéseit értelmezve egyrészt a kereset tárgyává tett szerződési rendelkezések, másrészt hivatalból a szerződés más rendelkezései tisztességtelenségét kellett-e vizsgálnia. A Kúria e körben visszautal az eljárás felfüggesztése iránti kérelem körében kifejtett indokaira és a következőkre mutat rá.

A DH1 tv. 4. § (2) bekezdése a Kúria 2/2014.PJE határozatán alapul, amelynek indokolása az Európai Bíróság C-26/13. sz. Kásler-ügyben hozott ítéletében kifejtett jogértelmezést vette át. A hivatkozott törvényi rendelkezés alapján az egyoldalú kamat-, költség- és díjemelést lehetővé tevő rendelkezések tisztességtelenek, kivéve, ha a tisztességtelenség törvényi vélelmét a pénzügyi intézménynek egy sajátos – az Alkotmánybíróság több ítéletében speciális közérdekű pernek minősített – eljárás keretében sikerült megdöntenie. A törvény egyúttal kötelezte a pénzügyi intézményeket a tisztességtelenül felvett kamat, költség, díj visszafizetésére, vagyis az elszámolásra. Amennyiben a fogyasztó az elszámolás eredményét vitatta, lényegében három fórum – ezen belül két bírósági szint – állt rendelkezésére jogai érvényesítésére.

A Kúria hangsúlyozza: a kamat, költség, díj jogszabályba ütköző, illetve tisztességtelen módosításával kapcsolatos szerződéses rendelkezés soha nem az egész szerződés, hanem csak az adott feltétel érvénytelenségét eredményezi. A jelen per tárgyává tett szerződéses rendelkezés tisztességtelensége, így érvénytelensége már megállapítást nyert, így indokolatlan ugyanezen szerződéses rendelkezés tekintetében az érvénytelenség további vizsgálata, tekintettel az azonos jogkövetkezményekre.

A Kúria megítélése szerint az Európai Unió Bíróságának a fenti irányelvvel kapcsolatos – részben a felperes által is hivatkozott – joggyakorlata alapján nem állapítható meg az a kötelezettség, hogy a tagállami bíróságoknak részleges érvénytelenség megállapítására irányuló perekben – erre irányuló kereseti kérelem hiányában – a fogyasztói szerződés egészét, minden egyes egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel esetleges tisztességtelenségét hivatalból kellene vizsgálniuk.

Az Európai Unió Bírósága csak a kereseti kérelem alapjául szolgáló ÁSZF rendelkezések vonatkozásában állapított meg többlet eljárásjogi kötelezettséget a tagállami bíróságok számára (így többek között: C-488/11. sz. Asbeek Brusse ügyben hozott ítélet 39. pont; C-470/12. sz. Pohotovos-ügyben hozott ítélet 40.pont), és egyik ítéletében sem törte át a tagállami polgári eljárásjogok legfontosabb alapelvi szintű rendelkezését, a kérelemhez kötöttség elvét úgy, ahogy arra a felperes hivatkozott.

Az uniós jog elsőbbségének kérdése evidencia, azonban a jelen ügyben nem releváns e jogelv alkalmazása sem, mert a felperes az általa előterjesztett keresetben olyan jogkérdés tekintetében kéri a bíróság döntését, amelyet törvényi rendelkezések folytán beálló tisztességtelenségi vélelem

eredményeként a jogalkotó már az uniós joggal összhangban rendezett, így tagállami és uniós szabályok ütközése a konkrét ügyben nem merül fel.

Pfv.V.20.316/2017/5.; Pfv.V.20.334/2017/9.; Pfv.V.20.352/2017/4.; Pfv.V.20.373/2017/4.;

Deviza alapú kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránti per megszüntetése.

I. A Pp. 155/A § (2) bekezdése értelmében az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére a per tárgyalásának felfüggesztése mellett kerülhet sor, ezért a felperes ez irányú kérelmére tekintettel a Kúria először azt vizsgálta, hogy előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése indokolt-e, és az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 267. cikk (3) bekezdése alapján előterjesztési kötelezettsége fennáll-e.

Az EUMSZ 267. cikke szerint az Európai Unió Bírósága hatáskörrel rendelkezik előzetes döntés meghozatalára a Szerződések értelmezése és az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok jogi aktusainak érvényessége és értelmezése tekintetében. Ha egy tagállam bírósága előtt ilyen kérdés merül fel, és ez a bíróság úgy ítéli meg, hogy ítélete meghozatalához szükség van a kérdés eldöntésére, kérheti az Európai Unió Bíróságát, hogy hozzon ebben a kérdésben döntést [EUMSZ 267. cikk (1) és (2) bekezdés].

Nincs helye azonban előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének, ha a felmerülő jogkérdés az ügy elbírálása szempontjából nem releváns (283/81.sz. CILFIT-ügy 21. pont), illetve ha a felek között valós jogvita nem áll fenn [az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének EUMSZ 267. cikk (1) bekezdés szerinti szövegbeni előfeltétele].

A Kúria e feltételek figyelembe vételével úgy ítélte, hogy a felperes által felvetett jogkérdések tekintetében – az adott kereseti kérelem mellett, az eljárás jelen szakaszában ismertté vált tények alapján – az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének feltételei nem állnak fenn. Ezért a felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmét a Pp. 155/A. § (2) bekezdése alapján elutasította.

A Kúria ugyancsak nem találta indokoltnak az eljárás felfüggesztése iránti kérelmet az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban lévő C-483/16. számú előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig. A C-483/16. számú előzetes döntéshozatali eljárásban az Európai Unió Bíróságának a 2014. évi XL. törvény (DH2 tv.) 37. §-a, 37/A. §-a és a vonatkozó uniós jog összhangját kell vizsgálnia, azaz, hogy a DH2 tv. által a keresetlevélre előírt tartalmi követelmények hiánya miatt, e rendelkezéseknek nem megfelelően előterjesztett keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása összhangban van-e a fogyasztó szerződéseken alkalmazott tisztességtelen szerződési feltételekről szóló 93/13/EGK irányelven (továbbiakban: fogyasztói irányelv) a fogyasztók javára biztosított védelemmel.

A perbeli esetben a bíróság jogerős végzésében a pert arra tekintettel szüntette meg, hogy a felperes által támadott szerződéses rendelkezés vonatkozásában a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 tv.) 4. § (1) bekezdésében írt vélelem megdönthetlenné vált, így a perbeli szerződéses rendelkezés érvénytelenségének megállapítására irányuló kereset érdemi elbírálását kizárja vagy az, hogy az ilyen követelés ítélt dolognak minősül, vagy az, hogy bírói úton nem érvényesíthető. A jelen ügyben a DH2 tv. 37. § (1) bekezdése nem alkalmazandó, a konkrét jogvita eldöntése szempontjából tehát nincs jelentősége C-483/16. számú előzetes döntéshozatali eljárásban vizsgált azon kérdésnek, hogy egyébként a DH2 tv. 37. § (1) bekezdése megfelel-e a fogyasztói irányelv rendelkezéseinek. Mindezek alapján az előzetes döntéshozatali eljárásban hozandó döntés nem hat ki az ügy érdemi elbírálására, ezért a Kúria az eljárás felfüggesztése iránti kérelmet a Pp. 152. § (2) bekezdése alapján elutasította.

II. A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében azért tartotta jogszabálysértőnek a jogerős végzést, mert – álláspontja szerint – a DH törvények alkalmazása az európai uniós jogi rendelkezésekbe ütközik.

A Kúriának e hivatkozásra tekintettel arról kellett döntenie, hogy a perben eljáró bíróságoknak a fogyasztói irányelv rendelkezéseit értelmezve egyrészt a kereset tárgyává tett szerződési rendelkezések, másrészt hivatalból a szerződés más rendelkezései tisztességtelenségét kellett-e vizsgálnia. A Kúria e körben visszautal az eljárás felfüggesztése iránti kérelem körében kifejtett

indokaira és a következőkre mutat rá.

A DH1 tv. 4. § (2) bekezdése a Kúria 2/2014.PJE határozatán alapul, amelynek indokolása az Európai Bíróság C-26/13. sz. Kásler-ügyben hozott ítéletében kifejtett jogértelmezést vette át. A hivatkozott törvényi rendelkezés alapján az egyoldalú kamat-, költség- és díjemelést lehetővé tevő rendelkezések tisztességtelenek, kivéve, ha a tisztességtelenség törvényi vélelmét a pénzügyi intézménynek egy sajátos – az Alkotmánybíróság több ítéletében speciális közérdekű pernek minősített – eljárás keretében sikerült megdöntenie. A törvény egyúttal kötelezte a pénzügyi intézményeket a tisztességtelenül felvett kamat, költség, díj visszafizetésére, vagyis az elszámolásra. Amennyiben a fogyasztó az elszámolás eredményét vitatta, lényegében három fórum – ezen belül két bírósági szint – állt rendelkezésére jogai érvényesítésére.

A Kúria hangsúlyozza: a kamat, költség, díj jogszabályba ütköző, illetve tisztességtelen módosításával kapcsolatos szerződéses rendelkezés soha nem az egész szerződés, hanem csak az adott feltétel érvénytelenségét eredményezi. A jelen per tárgyává tett szerződéses rendelkezés tisztességtelensége, így érvénytelensége már megállapítást nyert, így indokolatlan ugyanezen szerződéses rendelkezés tekintetében az érvénytelenség további vizsgálata, tekintettel az azonos jogkövetkezményekre.

A Kúria megítélése szerint az Európai Unió Bíróságának a fenti irányelvvel kapcsolatos – részben a felperes által is hivatkozott – joggyakorlata alapján nem állapítható meg az a kötelezettség, hogy a tagállami bíróságoknak részleges érvénytelenség megállapítására irányuló perekben – erre irányuló kereseti kérelem hiányában – a fogyasztói szerződés egészét, minden egyes egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel esetleges tisztességtelenségét hivatalból kellene vizsgálniuk.

Az Európai Unió Bírósága csak a kereseti kérelem alapjául szolgáló ÁSZF rendelkezések vonatkozásában állapított meg többlet eljárásjogi kötelezettséget a tagállami bíróságok számára (így többek között: C-488/11. sz. Asbeek Brusse ügyben hozott ítélet 39. pont; C-470/12. sz. Pohotovost'-ügyben hozott ítélet 40.pont), és egyik ítéletében sem törte át a tagállami polgári eljárásjogok legfontosabb alapelvi szintű rendelkezését, a kérelemhez kötöttség elvét úgy, ahogy arra a felperes hivatkozott.

Az uniós jog elsőbbségének kérdése evidencia, azonban a jelen ügyben nem releváns e jogelv alkalmazása sem, mert a felperes az általa előterjesztett keresetben olyan jogkérdés tekintetében kéri a bíróság döntését, amelyet törvényi rendelkezések folytán beálló tisztességtelenségi vélelem eredményeként a jogalkotó már az uniós joggal összhangban rendezett, így tagállami és uniós szabályok ütközése a konkrét ügyben nem merül fel.

Pfv.VI.20.475/2017/6.

Az eljárási okokból - a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító nélkül elutasító végzéssel - befejezett ügyben a felülvizsgálati kérelem nem alapítható a kereset érdemi tárgyalása esetén számon kérhető anyagi jogi rendelkezésekre.

I. A Pp. 152. § (2) bekezdése alapján a bíróság a tárgyalást akkor is felfüggesztheti, ha a per eldöntése olyan előzetes kérdés elbírálásától függ, amelynek tárgyában más polgári per vagy a bíróság hatáskörébe tartozó más polgári eljárás már folyamatban van. Ennek esete lehet az is, amikor más bíróság kezdeményezte az előtte folyamatban lévő per tárgyalásának a felfüggesztése mellett az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását (BH2007. 173.). A kérelem elbírálásakor a Kúriának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az Európai Bíróság előtt C-483/16. számon indult előzetes döntéshozatali eljárás mikénti kimenetele kihat-e a felülvizsgálati kérelem keretei között a jogerős végzés jogszerűségének a megítélésére, a Kúria határozatának a tartalmára, az eljárásban alkalmazandóak-e olyan jogharmonizációs rendelkezések, amelyek kapcsán az implementált uniós jog értelmezésével kapcsolatos kérdés felmerült (Az Európai Unióról és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikk). A C-483/16 ügyben a Fővárosi Törvényszék előzetes döntéshozatalra kérdést a DH2 törvény 37. § (1) bekezdés rendelkezése kapcsán terjesztett elő. A Kúria az előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményező bíróság által feltett kérdések alapján úgy ítélte meg, hogy az eljárás kimenetele a jelen felülvizsgálati eljárásban nem releváns, mert a másodfokú bíróság a

felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős végzését nem e törvényi rendelkezés alkalmazásával hozta meg.

II. Az Európai Unióról és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke szerint „az Európai Unió Bírósága hatáskörrel rendelkezik előzetes döntés meghozatalára a következő kérdésekben: a) a Szerződések értelmezése; b) az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok jogi aktusainak érvényessége és értelmezése; Ha egy tagállam bírósága előtt ilyen kérdés merül fel, és ez a bíróság úgy ítéli meg, hogy ítélete meghozatalához szükség van a kérdés eldöntésére, kérheti az Európai Unió Bíróságát, hogy hozzon ebben a kérdésben döntést”. A Kúria megállapította, hogy a felperesek felülvizsgálati kérelme folytán előtte folyamatban lévő ügyben ilyen kérdés nem merül fel. A részleges érvénytelenség megállapítására előterjesztett kereset kapcsán – a peres eljárás jelen szakaszában, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 130. § (1) bekezdés d) és f) pontja alapján hozott jogerős végzés felülvizsgálata során – a TANÁCS 1993. április 5-i 93/13/EGK irányelve (a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről) értelmezésének a kérdése nem merül fel. A Pp. 155/A. § (2) bekezdése alapján az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezéséről a bíróság végzéssel határoz, a végzésben meghatározza azt a kérdést, amely az Európai Bíróság előzetes döntését igényli, valamint - a feltett kérdés megválaszolásához szükséges mértékben - ismerteti a tényállást és az érintett magyar jogszabályokat. A felperes kérelme tényállást sem tartalmaz és az érintett magyar jogszabályokat sem jelölte meg.

Gazdasági ügyszak

Gfv.VII.30.013/2017/6.; Gfv.VII.30.057/2017/6.; Gfv.VII.30.108/2017/6.; Gfv.VII.30.109/2017/6.; Gfv.VII.30.144/2017/4.; Gfv.VII.30.146/2017/4.; Gf.VII.30.254/2017/6.; Gfv.VII.30.276/2017/4.

Deviza-alapú kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránti perben a permegszüntetést megalapozó jogszabályi feltételek.

I. A felperes felülvizsgálati kérelmében előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését indítványozta, ezért a Kúria először azt vizsgálta, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 267. cikk (3) bekezdése alapján előterjesztési kötelezettsége fennáll-e. Az EUMSZ 267. cikk (2) bekezdése szerint ezen eljárás kezdeményezésére akkor kerülhet sor, ha az Európai Unió Bíróságától (a továbbiakban: EU Bíróság) a konkrét jogvita eldöntése szempontjából lényeges uniós jogszabály értelmezése szükséges. Nincs helye előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének, ha a felmerülő jogkérdés az ügy elbírálása szempontjából nem releváns, a hivatkozott uniós rendelkezést az EU Bíróság már értelmezte, vagy az uniós jog helyes értelmezése annyira nyilvánvaló, hogy azzal kapcsolatban ésszerű kétség nem merül fel (283/81.sz. CILFIT-ügy, 21. pont). A Kúria ezen feltételek figyelembevételével vizsgálta az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének szükségességét, illetve kötelezettségét, és úgy ítélte meg, hogy a felperes által felvetett jogkérdések tekintetében – az adott kereseti kérelem mellett, az eljárás jelen szakaszában ismertté vált tények alapján – az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének feltételei nem állnak fenn, figyelemmel a később kifejtett indokokra is. A felperes erre irányuló kérelmét mindezek alapján a Pp. 155/A. § (2) bekezdése szerint elutasította.

II. A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében azért tartotta jogszabálysértőnek a jogerős végzést, mert – álláspontja szerint – a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1. tv.) és a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2. tv.) alkalmazása a 93/13/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: fogyasztói irányelv) több rendelkezésébe, elsődlegesen a 6. és 7. cikkébe ütközik. A Kúriának ezen hivatkozásra tekintettel arról kellett döntenie, hogy a perben eljáró bíróságoknak a fogyasztói irányelv rendelkezéseit értelmezve egyrészt a kereset tárgyává tett szerződési rendelkezés, másrészt hivatalból a szerződés más rendelkezései tisztességtelenségét kellett-e vizsgálnia. A DH1. törvény 4. § (2) bekezdése a Kúria 2/2014. PJE határozatán alapul, amelynek indokolása az EU Bíróság C-26/13. sz. Kásler-ügyben hozott ítéletében kifejtett jogértelmezést vette át. A hivatkozott törvényi rendelkezés alapján az egyoldalú kamat-, költség-, díjmelést lehetővé tevő rendelkezések tisztességtelenségnek, kivéve, ha a tisztességtelenség törvényi vélelmét a pénzügyi intézménynek egy speciális – az Alkotmánybíróság több ítéletében kvázi közérdekű pernek minősített – eljárás keretében

sikerült megdöntenie. A törvény egyúttal kötelezte a pénzügyi intézményeket a tisztességtelenül felvett kamat, költség, díj visszafizetésére, vagyis az elszámolásra. Amennyiben a fogyasztó az elszámolás eredményét vitatta, lényegében három fórum – ezen belül két bírósági szint – állt a rendelkezésére jogai érvényesítésére.

A Kúria hangsúlyozta: a kamat, költség, díj jogszabályba ütköző, illetve tisztességtelen módosításával kapcsolatos szerződéses rendelkezés soha nem az egész, hanem csak az adott feltétel érvénytelenségét eredményezi. A jelen per tárgyává tett szerződéses rendelkezés tisztességtelensége, így érvénytelensége már megállapítást nyert, így semmi indoka, értelme nincs ugyanezen szerződéses rendelkezés további érvénytelenségi okai vizsgálatának, tekintettel az azonos jogkövetkezményekre.

A felperes sérelmezte, hogy a DH2. tv. 37. § (1) bekezdése nem teszi lehetővé kizárólag az érvénytelenség megállapítására irányuló kereset előterjesztését. A Kúria utal arra, hogy a felperes által keresetlelevelében megjelölt szerződéses rendelkezés tisztességtelensége folytán az alperes a felperessel elszámolni köteles. Erre tekintettel a konkrét jogvita eldöntése szempontjából nincs jelentősége annak a kérdésnek, hogy egyébként a DH2. törvény 37. § (1) bekezdése megfelel-e a fogyasztói irányelv rendelkezéseinek.

A Kúria megítélése szerint az EU Bíróságnak a fenti irányelvvel kapcsolatos – részben a felperes által is hivatkozott – joggyakorlata alapján nem állapítható meg az a kötelezettség, hogy a tagállami bíróságoknak részleges érvénytelenség megállapítására irányuló perekben – erre irányuló kereseti kérelem hiányában – a fogyasztói szerződés egészét, minden egyes egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel esetleges tisztességtelenségét hivatalból kellene vizsgálniuk. Az EU Bíróság csak a kereseti kérelem alapjául szolgáló ÁSZF rendelkezések vonatkozásában állapított meg többlet eljárásjogi kötelezettséget a tagállami bíróságok számára (így többek között: C-488/11. sz., Asbeek Brusse ügyben hozott ítélet, 39. pont; C-470/12. sz., Pohotovost’-ügyben hozott ítélet, 40.pont), de egyik ítéletében sem törte át a tagállami polgári eljárásjogok legfontosabb alapelvi szintű rendelkezését, a kérelemhez kötöttség elvét úgy, ahogy arra a felperes hivatkozott.

Gfv.VII.30.048/2017/6.; Gfv.VII.30.083/2017/5.; Gfv.VII.30.084/2017/6.; Gfv.VII.30.099/2017/5.; Gfv.VII.30.104/2017/6.; Gfv.VII.30.116/2017/5.; Gfv.VII.30.124/2017/5.; Gfv.VII.30.156/2017/5.; Gfv.VII.30.163/2017/4.; Gfv.VII.30.193/2017/5.; Gfv.VII.30.199/2017/6.;

Deviza-alapú kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránti perben a keresetlelvel idézés kibocsátása nélküli elutasítást megalapozó jogszabályi feltételek.

I. A felperes felülvizsgálati kérelmében előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését indítványozta, ezért a Kúria először azt vizsgálta, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 267. cikk (3) bekezdése alapján előterjesztési kötelezettsége fennáll-e. Az EUMSZ 267. cikk (2) bekezdése szerint ezen eljárás kezdeményezésére akkor kerülhet sor, ha az Európai Unió Bíróságától (a továbbiakban: EU Bíróság) a konkrét jogvita eldöntése szempontjából lényeges uniós jogszabály értelmezése szükséges. Nincs helye előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének, ha a felmerülő jogkérdés az ügy elbírálása szempontjából nem releváns, a hivatkozott uniós rendelkezést az EU Bíróság már értelmezte, vagy az uniós jog helyes értelmezése annyira nyilvánvaló, hogy azzal kapcsolatban ésszerű kétség nem merül fel (283/81.sz. CILFIT-ügy, 21. pont). A Kúria ezen feltételek figyelembevételével vizsgálta az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének szükségességét, illetve kötelezettségét, és úgy ítélte meg, hogy a felperes által felvetett jogkérdések tekintetében – az adott kereseti kérelem mellett, az eljárás jelen szakaszában ismertté vált tények alapján – az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének feltételei nem állnak fenn, figyelemmel a később kifejtett indokokra is. A felperes erre irányuló kérelmét mindezek alapján a Pp. 155/A. § (2) bekezdése szerint elutasította.

II. A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében azért tartotta jogszabálysértőnek a jogerős végzést, mert – álláspontja szerint – a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban DH1. tv.) és a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2. tv.) alkalmazása a 93/13/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: fogyasztói irányelv) több rendelkezésébe, elsődlegesen a 6. és 7. cikkébe ütközik. A Kúriának ezen hivatkozásra tekintettel arról kellett döntenie, hogy a perben eljáró bíróságoknak a

fogyasztói irányelv rendelkezéseit értelmezve egyrészt a kereset tárgyává tett szerződési rendelkezés, másrészt hivatalból a szerződés más rendelkezései tisztességtelenségét kellett-e vizsgálnia. A DH1. törvény 4. § (2) bekezdése a Kúria 2/2014. PJE határozatán alapul, amelynek indokolása az EU Bíróság C-26/13. sz. Kásler-ügyben hozott ítéletében kifejtett jogértelmezést vette át. A hivatkozott törvényi rendelkezés alapján az egyoldalú kamat-, költség-, díjmelést lehetővé tevő rendelkezések tisztességtelenek, kivéve, ha a tisztességtelenség törvényi vélelmét a pénzügyi intézménynek egy speciális – az Alkotmánybíróság több ítéletében kvázi közérdekű pernek minősített – eljárás keretében sikerült megdöntenie. A törvény egyúttal kötelezte a pénzügyi intézményeket a tisztességtelenül felvett kamat, költség, díj visszafizetésére, vagyis az elszámolásra. Amennyiben a fogyasztó az elszámolás eredményét vitatta, lényegében három fórum – ezen belül két bírósági szint – állt a rendelkezésére jogai érvényesítésére.

A Kúria hangsúlyozta: a kamat, költség, díj jogszabályba ütköző, illetve tisztességtelen módosításával kapcsolatos szerződéses rendelkezés soha nem az egész, hanem csak az adott feltétel érvénytelenségét eredményezi. A jelen per tárgyává tett szerződéses rendelkezés tisztességtelensége, így érvénytelensége már megállapítást nyert, így semmi indoka, értelme nincs ugyanezen szerződéses rendelkezés további érvénytelenségi okai vizsgálatának, tekintettel az azonos jogkövetkezményekre.

A felperes sérelmezte, hogy a DH2. tv. 37. § (1) bekezdése nem teszi lehetővé kizárólag az érvénytelenség megállapítására irányuló kereset előterjesztését. A Kúria utalt arra, hogy a felperes által keresetlevelében megjelölt szerződéses rendelkezés tisztességtelensége folytán az alperes a felperessel elszámolni köteles. Erre tekintettel a konkrét jogvita eldöntése szempontjából nincs jelentősége annak a kérdésnek, hogy egyébként a DH2. törvény 37. § (1) bekezdése megfelel-e a fogyasztói irányelv rendelkezéseinek.

A Kúria megítélése szerint az EU Bíróságnak a fenti irányelvvel kapcsolatos – részben a felperes által is hivatkozott – joggyakorlata alapján nem állapítható meg az a kötelezettség, hogy a tagállami bíróságoknak részleges érvénytelenség megállapítására irányuló perekben – erre irányuló kereseti kérelem hiányában – a fogyasztói szerződés egészét, minden egyes egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel esetleges tisztességtelenségét hivatalból kellene vizsgálniuk. Az EU Bíróság csak a kereseti kérelem alapjául szolgáló ÁSZF rendelkezések vonatkozásában állapított meg többlet eljárásjogi kötelezettséget a tagállami bíróságok számára (így többek között: C-488/11. sz., Asbeek Brusse ügyben hozott ítélet, 39. pont; C-470/12. sz., Pohotovost’-ügyben hozott ítélet, 40.pont), de egyik ítéletében sem törte át a tagállami polgári eljárásjogok legfontosabb alapelvi szintű rendelkezését, a kérelemhez kötöttség elvét úgy, ahogy arra a felperes hivatkozott.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Az adott időszakban nem vált véglegesé ilyen határozat.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

Lopes de Sousa Fernandes Portugália elleni ügye (56.080/13. sz. ügy)³⁷

A kérelmező férje 1997. november 27-én orrpolip műtéten esett át a Vila Nova de Gaia kórházban (CHVNG). Másnap hazatért. 1997. november 29-én a kórház sürgősségi osztályára ment, mivel erős fejfájásban szenvedett. Az ügyeletes orvosok pszichológiai problémákat diagnosztizáltak, és nyugtatókat írtak fel. A következő napon a beteget egy új orvosi csoport vizsgálta meg, amely felfedezte, hogy bakteriális agyhártyagyulladás van. Átkerült az intenzív osztályra, ahol 1997. december 5-éig maradt. Azután áthelyezték egy belgyógyászati osztályra, ahol két nyombélfekélyt diagnosztizáltak, és J. V. orvos kezelte. 1997. december 13-én elhagyta a kórházba, de a fájdalom megmaradt. További három alkalommal ment a CHVNG sürgősségi osztályára, és kétszer kórházba került. A laboratóriumi vizsgálatok többek között a Clostridium difficile baktérium jelenlétét mutatták ki. 1998. február 3-án J. V. orvos, aki a kezelést elrendelte, elbocsátotta, és a kórházi járóbeteg-osztályra utalta. 1998. február 17-én felvették a portói Santo António Általános Kórházba, ahol 1998. március 8-án meghalt. A kórház által kiállított halotti bizonyítvány szerint vérmérgezésben halt meg.

A kérelmező 1998. augusztus 13-án közös levelet küldött az Egészségügyi Minisztériumnak, az Északi-régió Regionális Egészségügyi Hatóságának és az Orvosi Kamarának, amelyben sérelmezte, hogy nem kapott választ, amely megmagyarázta volna a férje egészségének hirtelen romlását és azt követő halálát. 2000. szeptember 20-án az Egészségügyi Főfelügyelő vizsgálatot indított. A 2006 júliusában kiadott jelentés arra a következtetésre jutott, hogy az érintett egészségügyi szakemberekkel szembeni gondatlanság miatt fegyelmi felelősség megállapítása nem volt indokolt. A jelentés továbbá megállapította, hogy Dr. J. V. döntése a páciens járóbeteg-kezelésre történő utalása nem volt megfelelő és elegendő, és a betegnek szoros orvosi felügyelet mellett kórházban kellett volna maradnia. A főfelügyelő ezért elrendelte a kérdéses orvossal szembeni fegyelmi eljárást, amelyet a büntetőeljárás befejezéséig felfüggesztettek. A büntetőeljárásban Dr. J. V.-t, akit gondatlanságból elkövetett emberöléssel vádoltak, 2009 januárjában felmentették. A Kerületi Bíróság úgy találta, hogy nincs bizonyíték arra: a beteg halálával kapcsolatban felelősség terhelné.

2001. december 28-án úgy döntöttek, hogy semmilyen további lépést nem tesznek a kérelmezőnek az Orvosi Kamarához benyújtott panaszával kapcsolatban, mivel nincs bizonyíték arra nézve, hogy helytelen magatartást vagy orvosi gondatlanságot tanúsítottak. A kérelmezőnek az Orvosi Kamara Nemzeti Fegyelmi Tanácsához benyújtott fellebbezését elfogadhatatlannak nyilvánították, mivel elkésett. 2003. március 6-án a kérelmező sikertelen keresetet nyújtott be a Portói Közigazgatási és Adóügyi Bíróságnál, amelyben a férje haláláért kártérítést kért. A Legfelsőbb Közigazgatási Bírósághoz intézett fellebbezését 2013 februárjában elutasították.

A kérelmező – az Egyezmény 2. cikkére hivatkozással – sérelmezte, hogy a férje kórházi halálát, állítása szerint az egészségügyi személyzet hanyagsága és gondatlansága okozta. Azt is állította, hogy a hatóságok nem tisztázták megfelelően a férje egészsége hirtelen romlásának pontos okát. A kérelmező továbbá – az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésére és 13. cikkére hivatkozással – sérelmezte a hazai eljárás időtartamáról és kimenetelét. A nagytanács úgy döntött, hogy ezen állításokat kizárólag az Egyezmény 2. cikk alapján vizsgálja.

³⁷ Az ítéletet a Nagykamara 2017. december 19-én hozta; az ítélet végleges.

A kérelmező kifejezetten vagy hallgatólagosan nem hivatkozott arra, hogy férje halálát szándékosan okozták. Előadta, hogy férje a kórházban szerzett fertőzés és a kezelése során tanúsított orvosi gondatlanság különböző esetei miatt vesztette el az életét, és hogy a kezeléséért felelős orvosok elmulasztották megtenni a szükséges intézkedéseket, hogy megmentés az életét.

A Bíróság először is észlelte, hogy a kérelmező férje számára biztosított orvosi kezelést hazai vizsgálatnak vetették alá, és hogy a kérelmező állításait vizsgáló bírósági vagy fegyelmi szervek egyike sem talált hibát orvosi kezelésével kapcsolatban. Ezenkívül az orvos-szakértői vélemények egyike sem bizonyította egyértelműen az orvosi gondatlanság fennállását a kérelmező férjének kezelése során. A Bíróság e tekintetben emlékeztetett, hogy a nyilvánvaló önkényesség vagy tévedés esetei kivételével nem feladata, hogy megkérdőjelezze a hazai hatóságok ténymegállapításait, különösen, amikor az tudományos szakértői értékelésen alapul, amelyek fogalmilag a tárgy specifikus és részletes ismeretét követeli meg. A Bíróság észlelte továbbá, hogy a kérelmező nem kifogásolta, hogy a férjétől megtagadták volna az orvosi ellátást általánosságban, vagy a sürgősségi ellátást különösen, és az ügy irataiban sem volt olyan információ, amely arra engedne következtetni, hogy ez volt a helyzet. Inkább azt kifogásolta, hogy a részére nyújtott orvosi ellátás hiányos volt, mert az orvosok hanyagul kezelték őt. A Bíróság szerint sem a megfelelő kezelés késedelméhez vezető állítólagos diagnosztikai hiba, sem az orvosi beavatkozás elvégzésének állítólagos késedelmé önmagában nem képezheti alapját a jelen ügy megítélése során, mint az egészségügyi ellátás megtagadásával kapcsolatos ügyekben.

A Bíróság úgy ítélte, hogy a jelen ügyben nem állt rendelkezésre elegendő bizonyíték annak alátámasztására, hogy a tényállás idején létezett a kérelmező férjének kezelésével foglalkozó kórházakat érintő olyan rendszerszintű vagy szerkezeti diszfunkció, amelyről a hatóságok tudtak, vagy amelyről tudniuk kellett, és amelyek tekintetében nem tették meg a szükséges megelőző intézkedéseket, és hogy ez a hiányosság döntő mértékben hozzájárult a kérelmező férjének halálához. Hasonlóképpen nem bizonyították, hogy az egészségügyi szakemberek által elkövetett állítólagos hiba meghaladta a puszta tévedés vagy az orvosi gondatlanság mértékét, vagy hogy a kérelmező férjének a kezelésében részt vevő személyek a szakmai kötelezettségeik megsértésével elmulasztották sürgős orvosi ellátást biztosítani neki, annak ellenére, hogy teljes mértékben tudatában voltak annak, hogy élete veszélyben van, ha azt a kezelést nem adják meg. Ezért a Bíróság úgy ítélte, hogy a CHVNG ENT osztálya és a kórházi sürgősségi osztály közötti koordináció állítólagos hiánya önmagában nem volt olyan kórházi szolgáltatási rendellenesség, amely képes volt az állam Egyezmény 2. cikk szerinti felelősségének felidézésére. A jelen esetben a Bíróságnak nem állt rendelkezésére semmilyen bizonyíték vagy egyéb elem, amely lehetővé tette volna számára, hogy olyan megállapításokat tegyen, vagy olyan következtetéseket vonjon le, hogy a szóban forgó egészségügyi ellátásban strukturális vagy rendszerszintű működési zavarok voltak.

Következésképpen a Bíróság úgy ítélte, hogy a jelen ügy az orvosi gondatlanságra vonatkozó állításokat érintette, és hogy Portugália érdemi tevési kötelezettségei egy olyan megfelelő szabályozási keret létrehozására korlátozódtak, amely kötelezi a magán- vagy közkórházakat, hogy megfelelő intézkedéseket fogadjanak el a betegek életének védelmében. Tekintettel a hazai jogban lefektetett részletes szabályokra és követelményekre, valamint az alperes állam vizsgált területen folytatott gyakorlatára, a Bíróság úgy találta, hogy a vonatkozó szabályozási keret nem tárt fel semmilyen hiányosságot az állam azon kötelezettségével kapcsolatban, hogy megvédje a kérelmező férjének életét. A kérelmező sem hivatkozott ilyen hiányosságokra. A Bíróság megállapította, hogy az Egyezmény 2. cikkének anyagi jogi vetületét nem sértették meg.

Orvosi gondatlanság esetén a portugál jog biztosította a lehetőséget a büntetőeljárásra, az állami kórházak polgári jogi felelősségével kapcsolatos közigazgatási bíróság előtti eljárásra, valamint az Egészségügyi Minisztériumhoz és az Orvosi Kamarához benyújtott panaszra. A kérelmező mindezen jogorvoslati lehetőségeket felhasználta. A Bíróság kiemelte a következő pontokat.

Az Egészségügyi Főfelügyelőség (IGS) előtti eljárás nem volt azonnali. Különösen, két évig tartott, míg a Főfelügyelőség elrendelte a vizsgálat megindítását, és további egy évig, míg a vizsgálatot vezető felügyelőt kinevezte. A kérelmezőt első alkalommal majdnem három évvel és hat hónappal azt követően hallgatták ki, hogy kapcsolatba lépett a hatóságokkal; és a Főfelügyelőség előtti eljárás már

több mint hét éve és tíz hónapja folyamatban volt, amikor a kérelmezőt értesítették arról, hogy a Dr. J. V. ellen indított fegyelmi eljárást a büntetőeljárás befejezéséig felfüggesztik.

Az Orvosi Kamara előtt folyó eljárás időtartama – körülbelül négy év és öt hónap két szinten – ésszerűtlenül hosszú volt, mivel csupán a páciensre vonatkozó orvosi feljegyzések és azon szakvélemények megvizsgálásából állt, amelyeket ők írtak és egyetlen tanút sem hallgattak meg.

A büntető eljárás nem volt hatékony. Először is hat évig, nyolc hónapig és tizenkilenc napig tartott, és nem folytatták le azonnal. Másodszor, csak a Dr. J. V. elleni vádakkal foglalkoztak, és nem foglalkoztak a kérelmező által kifogásolt állítólagos orvosi gondatlanság más esetével.

A Bíróság álláspontja szerint a közigazgatási bíróságok előtt benyújtott kártérítési kereset alkalmas volt arra, hogy a felperes számára a legmegfelelőbb jogorvoslatot biztosítsa a férje halálával kapcsolatban. Ez azonban nem így volt. Továbbá az eljárás indokolatlanul tartott kilenc évig, tizenegy hónapig és huszonöt napig.

A Bíróság továbbá úgy ítélte, hogy ha van egy olyan gondatlan cselekmény által kiváltott események láncolatával kapcsolatos védhető állítás, amely valószínűleg hozzájárult a beteg halálához (különösen, ha a kórházban szerzett fertőzésre vonatkozó állításról van szó), a hatóságoktól elvárható, hogy alapos vizsgálatot végezzenek az ügyben. A Bíróság álláspontja szerint a jelen ügyben ilyen vizsgálatot nem végeztek, mivel a hazai bíróságok átfogó értékelés helyett az események láncolatát mint orvosi események egymásutánját közelítették meg, anélkül, hogy különös figyelmet fordítottak volna arra, hogy milyen kapcsolatban állnak egymással.

Ezzel összhangban a Bíróság úgy ítélte, hogy a hazai rendszer egésze, amikor a kérelmezőnek azzal a védhető állításával szembesült, hogy az orvosi műhiba férje halálát eredményezte, nem adott megfelelő és időszerű választ. A Bíróság ezért úgy ítélte meg, hogy az Egyezmény 2. cikkének eljárási vetületét megsértették.

A Bíróság a kérelmező javára 23.000,-Euró nemvagyoni kártérítést ítelt meg.

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Bpkf.II.1847/2017/2.

Előzetes letartóztatást elrendelő végzés helybenhagyása.

Az ítéletábrának a Be. 327. § (2) bekezdésére történő hivatkozása helytálló, határozatában helyes érvekkel mutatott rá arra, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés tartama megalapozza a szökés, elrejtőzés veszélyét. Indokolásában e körben hivatkozott a Budapest Környéki Törvényszék 2016. december 9. napján kihirdetett 12.B.29/2015/130. számú ítéletére, amelyben a törvényszék az I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki társtettesként, folytatólagosan elkövetett zsarolás büntetében [Btk. 367. § (1) bekezdés), (2) bekezdés b) és d) pont], 2 rendbeli társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) és h) pont], társtettesként elkövetett magánlaksértés vétségében [Btk. 221. § (1) bekezdés], valamint társtettesként elkövetett lopás vétségében [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont]. Ezért őt halmazati büntetésül 8 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy az I. rendű terhelt a büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A Kúria az ítéletábrával álláspontjával maradéktalanul egyetértett. Aszerint jelen ügyben az I. rendű terhelttel szemben az előzetes letartóztatás elrendelésének általános és különös feltételei fennállnak. Törtetlen a bírói gyakorlat abban, hogy a terhelttel szemben kiszabott 8 év szabadságvesztés súlya önmagában is megalapozza a Be. 327. § (2) bekezdésében foglalt előzetes letartóztatási okot.

Ugyanakkor helytállóan mutatott rá az Ítéletábrára arra is, hogy az I. rendű terhelt vonatkozásában a további körülmények – így az, hogy többszörösen büntetett előéletű, jelen eljárás folyamatban léte

alatt két ízben is büntetéssel sújtották, továbbá az a tény, hogy a jelen büntetőeljárás tárgyát képező bűncselekményeket felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el – megalapozzák a Be. 129. § (2) bekezdés d) pontjában írt bűnismétlés reális veszélyét.

Az I. rendű terhelt védőjének fellebbezésében előadottakra a Kúria megállapítja, hogy a Fővárosi Ítéletábra kellő részletességgel adta indokát annak, hogy az I. rendű terhelt rendezett családi körülményei nem ellensúlyozzák a terhelttel szemben nem jogerősen kiszabott szabadságvesztés tartamára figyelemmel fennálló szökés és elrejtőzés veszélyét, valamint az I. rendű terhelt többszörösen büntetett előéletéből fakadó bűnismétlés veszélyét. Nem helytálló a védő hivatkozása ugyanezen ügyben korábban az I. rendű terhelt által előzetes letartóztatásban töltött időre, valamint a más ügyben jogerősen kiszabott szabadságvesztés büntetésből történt feltételes szabadságra bocsátására sem. A végzésből, valamint az iratokból megállapítható, hogy jelen ügyben a Törvényszék a 2016. december 9. napján meghozott végzésével akkor szüntette meg az I. rendű terhelt előzetes letartóztatását, amikor a 2015. december 3. napján jogerősen kiszabott 10 hónap börtönbüntetést, valamint ezen ítélettel elrendelt, a Megyei Bíróság ítéletével kiszabott 2 év börtönbüntetést fogamatba vették.

Jelen ügyben tehát az előzetes letartóztatás megszüntetésére – az elrendelésére okot adó körülmények változatlan fennállása ellenére – az I. rendű terhelttel szemben fogamatba vett jogerős szabadságvesztés büntetés végrehajtása miatt került sor.

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Mfv.II.10.188/2017/5.

Az eljáró bíróságok a felmentés indokának valóságát és okszerűségét helytállóan a kifogástalan életvitel ellenőrzésének eredményét tartalmazó indokolt Nemzeti Védelmi Szolgálat (a továbbiakban: NVSZ) határozat alapján vizsgálták, amelynek az alapját képezte a felperessel közölt vádemelés elhalasztásáról szóló 2014. augusztus 29-én kelt, felperes által nem vitatott ügyészégi határozat, ezért annak tényszerű megállapításai az NVSZ határozat és a felmentés indokolásának is a részévé váltak.

Az eljáró bíróságok – a felülvizsgálati eljárásban az alperes és az alperesi beavatkozó által sem vitatottan – egyezően állapították meg, miszerint az NVSZ határozata és a felmentő parancs tévesen utalt a 1996. évi XLIII. törvény (Hszt.) 149. § (3) bekezdésére, valamint a Fegyelmi Szabályzatról szóló 11/2006.(III.14.) BM rendelet 41. § (1) bekezdésében foglaltakra. Következésképpen az nem felel meg a valóságnak, hogy a felperes egy fokozott tárgyi súlyú bűncselekmény elkövetését mintegy beismerte. Az ügyészégi vádhalasztásról szóló határozata nem minősül érdemi határozatnak, ezért arra helytállóan hivatkozott a felperes felülvizsgálati kérelmében, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmény tárgyi súlyának értékelése alapjogi sérelmet eredményez, ezért a Kúria jöllehet egyetértett a jogerős ítéletben foglaltakkal, annak indokolását részben módosítja és a vád tárgyává tett bűncselekmény tárgyi súlyának értékelését az indokolásból mellözi.

Az eljáró bíróságok érdemi döntésük meghozatalakor jogszabálysértés nélkül azt vizsgálták, hogy a felperes az öt érintő büntetőeljárással kapcsolatban tanúsított szolgálaton kívüli magatartása alkalmas-e annak megállapítására, hogy nem felel meg a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének. Érdemi döntésükkel a Kúria egyetértett, az megfelel a Kúria EBH2017.M.11. elvi határozatában foglaltakkal.

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a hivatásos szolgálati viszonyban állt felperes nem élt panasszal a vádemelés elhalasztásáról szóló határozattal szemben, melynek indokolása tényállásszerűen tartalmazza, hogy 2011. júniusában úgy szerzett angol középfokú szóbeli és írásbeli nyelvvizsga bizonyítványt, hogy részben a vizsgát megelőzően, részben azt követően pénzt fizetett Dr. Pajor András egy közvetítőjének annak érdekében, hogy a vizsga előtt megkapja az írásbeli és a laborfeladatok megoldását, valamint a szóbeli nyelvvizsgáján a vizsgáztatók a tudása tényleges felmérése nélkül olyan pontszámot adjanak neki, mely szerint megfelelt a nyelvvizsgán.

A perben még irányadó korábbi Hszt. 56. §-a kötött, szigorúan szabályozott felmentési indokolást ír elő. Az (1) bekezdés tartalmazza a lehetséges, a (2) bekezdés a kötelező felmentés eseteit.

A Hszt. 56. § (2) bekezdés b) pont ba) alpontja kötelező felmentési okként szabályozza, ha a hivatásos állomány tagja hivatásos szolgálatra azért vált alkalmatlanná, mert nem felel meg a kifogástalan életvitel követelményének. A hivatásos szolgálatra alkalmatlanná válás miatti felmentésre jogerős, a Hszt. 37/B. § (3) bekezdés b) pontja szerinti büntetőítélet vagy a kifogástalan életvitel ellenőrzésének befejezéséről szóló indokolt határozatot követően az állományilletékes parancsnok döntése alapján (Hszt. 37/B. § (3) bekezdés c) pontja) kerülhet sor. Előbbi esetben az állományilletékes parancsnok – az életvitel elbírálása nélkül – a jogerős ítélet jogerőre emelkedésének napjára visszamenőleg haladéktalanul intézkedik a szolgálati viszony megszüntetéséről, míg NVSZ ellenőrzés eredménye alapján a lefolytatott vizsgálat megállapításai és az érintett meghallgatása alapján, valamint a szolgálati érdek figyelembevételével az állományilletékes parancsnok határoz arról, hogy fennáll-e a felmentés kötelező esete.

A kifogástalan életvitel ellenőrzése tekintetében a Hszt. nem ír elő objektív és szubjektív határidőt a vizsgálat megindítására, a jogviszony fennállása alatt soron kívül akkor kell intézkedni, ha az ellenőrzés kezdeményezésére jogosult tudomására jutott adatokból a kifogásolható életvitelre alapos okkal lehet következtetni.

A Hszt. 37/B. § (3) bekezdés c) pontja értelmében az életvitel nem kifogástalan, ha a hivatásos állomány tagja nem felel meg – különös tekintettel a szolgálaton kívüli magatartására, családi és lakókörnyezeti kapcsolataira, anyagi, jövedelmi viszonyaira, valamint a bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személyekkel fenntartott kapcsolatára – a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének. E rendelkezés megfogalmazásából következően különös tekintettel a szolgálaton kívüli magatartás értékelhető, de mivel a felsorolás csupán példálózó felsorolást jelent, nem zárható ki a szolgálati viszonytal összefüggő – fegyvelemsértésnek nem minősülő, de kifogás alá eső, etikai szabályokat súlyosan sértő – magatartások értékelése sem. Az előírt kötött felmentési indokolás miatt ez a felmentési ok az egyetlen, melynek keretében értékelhetőek a hivatásos állomány tagjának olyan kifogásolt magatartásai és mulasztásai is, melyek a munkáltató oldalán megalapozottan bizalomvesztéshez vezethettek.

A kifogástalan életvitel megállapítására a vádemelés elhalasztásáról szóló határozatban foglalt tényeszerű megállapítások adtak alapot azért, mert a felperes a jogorvoslati lehetősége ellenére nem hártotta el a bizonyítási eljárás lefolytatását követően a terhére megállapítottakat. Az ügyészség határozatának indokolásában foglaltak az alperes helytálló hivatkozása szerint több, mint a megalapozott gyanú fennállta. E határozat indokolásában rögzítettek alapján jogsértés nélkül lehet következtetni arra, hogy a felperes bűncselekménnyel gyanúsítható személlyel tartott fenn kapcsolatot, jogellenesen szerzett középfokú nyelvvizsgát és az irányadó tényállás szerint ezt a nyelvvizsga bizonyítványt az alperesnél felhasználta, a középfokú nyelvvizsga bizonyítvány felhasználása számára az alperesnél fennállt jogviszonya alapján folyamatos anyagi előnyt jelentett. Nem vitatott tény, hogy az ügyészség határozatában foglalt megállapításokat a felperes tudomásul vette, saját – bármilyen megfontolásból meghozott – döntése következményeként az ügyben bűncselekmény hiányában nyomozást megszüntető vagy felmentő határozat nem született és a jövőben sem születhet. Akivel szemben pedig ilyen nem vitatott tények kerülnek ügyészségi határozatban megállapításra, okszerűen megállapítható, hogy nem felel meg a kifogástalan életvitel követelményének. Azzal, hogy a felperes lemondott a vádemelés elhalasztásáról szóló határozat elleni panasz lehetőségéről, már nincs lehetősége a vele szemben megfogalmazott gyanú elhárítására, amely körülmény kihat a hivatásos szolgálati viszonyára, így annak munkajogi következményei alól nem mentesülhet arra hivatkozva, hogy bűnösségét bíróság jogerősen nem állapította meg.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Egyezmény 6. cikk (2) bekezdésével kapcsolatban azt többször kimondta, hogy az ártatlanság vélelmének elvét sérti, ha bűncselekménnyel vádolt személyt érintő bírói határozat vagy hatósági nyilatkozat azt a véleményt tükrözi, hogy bűnös, mielőtt a törvény rendelkezésének megfelelően bűnösnek bizonyult volna. Ugyanakkor különbséget kell tenni azon megnyilvánulások között, amelyek szerint az érintett személy bűnös, és azok között, amelyek pusztán

a gyanú meglétére utalnak [Garycki vs Lengyelország, (14348/02.), 2007. február 6., (66-70.) bekezdések].

Az Alkotmánybíróság 3087/2016.(V.2.) AB határozatában azt vizsgálta, hogy az ártatlanság védelmét sérti-e az a bírói jogértelmezés, amely jogszerűnek minősíti egy munkavállaló munkaviszonyának rendkívüli felmondással való megszüntetését olyan esetben, amelyben a felmondás a munkavállaló általi szándékos bűncselekmény elkövetését megállapító, nem jogerős elsőfokú büntetőjogi ítéletből megismert, a munkavállaló elkövetési magatartását leíró tényállási elemeken alapszik. (34). Az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az ártatlanság védelmének érvényesülését nem sértette az a bírói jogértelmezés, mely szerint a jogviszony megszüntetését önmagában ez a nem jogerős határozatban megállapított tényállás is megalapozhatta. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatályba lépését követően a 3243/2014.(X.3.) AB határozatban általános érvénnyel megállapította, hogy „a bizalomvesztés sokkal szélesebb körben és más kontextusban érvényesül, mint a büntetőjogi felelősség kimondása, és a bizalomvesztés a felelősség megállapításával nincs is közvetlen összefüggésben, hiszen a bizalomvesztés nem a bűnösséghez kapcsolódó büntetőjogi fogalom. A bizalomvesztés nem a bűnösséget kimondó ítélet egyenes következménye, mint ahogy a bizalom helyreállítása sem következik egy felmentő ítéletből.” (indokolás 32.). Hasonlóan foglalt állást az Alkotmánybíróság a 3243/2014.(X.3.) AB határozatában (indokolás 29-31.).

A Be. 222. §-ához fűzött Kommentár szerint a gyanúsított panasszal élhet a vádemelés elhalasztása miatt, ekkor az ügyész kötelezően vádat emel. Ezen jogorvoslati lehetőség biztosítja, hogy a bíróság által bűnösnek nem nyilvánított személy részére – az ártatlanság védelmét sértve – ne lehessen bűncselekmény elkövetése miatti kötelezettségeket meghatározni akarata ellenére. Abban az esetben ugyanis, amikor a vádemelés elhalasztásának tartalma eredményesen telt el, a terhelt kötelezhető például a bűnügyi költségek viselésére, tehát a vádemelés elhalasztása akkor is járhat büntetőjogi következményekkel, ha eredményesen telt el. Mindezekre tekintettel a Kúria az elsőfokú bíróság jogi álláspontját osztotta, mely szerint a kifogástalan életvitel nem azonosítható a büntetlen előélettel. Ha valakinek a bűnösségét büntetőbíróság nem állapította meg, illetve nem szabott ki olyan súlyú büntetést, amelyhez a büntetett előülethez fűződő hátrányos következmények kapcsolódnak, az még nem jelenti a kifogástalanságot.

A Hszt. 3. § (1) bekezdése szerint a szolgálati viszony az állami és a hivatásos állomány tagja között létrejött különleges közszerződési jogviszony, amelyben mindkét felet a sajátos szolgálati körülményeknek megfelelő, e törvényben és más jogszabályokban meghatározott kötelezettségek terhelik és jogosultságok illetik meg. A fegyveres szerv hivatásos állományának tagja a Hszt. 30/A. § (1) bekezdése alapján a Magyar Rendvédelmi Kar tagja, ezért meg kell felelnie a MRK Rendvédelmi Hivatal Etikai Kódexben és Etikai Eljárási Szabályzatban foglaltaknak. Mindezekre tekintettel nem volt jogszabálysértő, hogy az elsőfokú bíróság a jogi álláspontját – az NVSZ határozatban foglaltaknak megfelelően – az Etikai Szabályzat egyes pontjaival is alátámasztotta. A Szabályzat rendelkezik arról is – többek között –, hogy az MRK tagjai törekedjenek arra, hogy életvitelük alkalmas legyen a környezetük tiszteletére és megbecsülésére, ne adjanak okot tisztességükben való kételkedésre, a polgárok rosszallására.

A Hszt. 107. § (1) bekezdése alapján a hivatásos állomány beosztásából felfüggesztett tagjának távolléti díj jár – amelyet a munkáltatói jogkör gyakorló eljáró legfeljebb 50 %-kal csökkenthet. Ugyanezen rendelkezés (2) bekezdésének értelmében a beosztásból való felfüggesztés miatt visszatartott illetményt kamataival együtt utólag ki kell fizetni, ha a fegyelmi vagy a büntetőeljárás felmentéssel zárul.

A közigazgatási és munkaügyi bíróság helytállóan állapította meg, hogy adott esetben a felperessel szemben megindított büntetőeljárás nem zárult felmentéssel. A felperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott eseti döntések eltérő tényálláson alapulnak, adott tényállásra nem lehetnek irányadóak.

Polgári ügyszak

Pkk.V.25.027/2017/2.

Kizárás iránti kérelem elbírálása.

Az alperes az 5. sorszámú beadványában elfogultsági kifogást jelentett be a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 13. § (1) bekezdés e) pontjára hivatkozással, egyrészt a Veszprémi Törvényszék valamennyi bírójával szemben, másrészt a Győri Ítéltáblával szemben.

Az ítéltáblával szemben az elfogultsági kifogását arra alapította, hogy a Pécsi Ítéltábla a Veszprémi Törvényszékkel szemben folyt perben a normasértéseket kirívónak ítélte. A tárgyban született Európai Emberi Jogi Bíróság döntése a Magyar Államot méltányos elégtételadásra kötelezte, mely érinti a Győri Ítéltábla Pkk.III.26.334/2011/2. számú és a Bkk.145/2016/2. számú határozatát. Álláspontja szerint az az ítéltábla, amely olyan kedvezőtlen döntést hoz, amely összeegyeztethetetlen az ítélkezés természetes kockázatával, és amely miatt a Magyar Államot folyamatosan elmarasztalják, nem ismeri a bírói tisztességet és nem alkalmas az ítélkezésre.

A kizárás iránti kérelem nem alapos.

A Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontja szerint az ügy elintézéséből ki van zárva és abban, mint bíró nem vehet részt az, akitől az ügy tárgyilagosa megítélése egyéb okból nem várható (elfogultság). A kizárást eredményező elfogultságot olyan objektíve fennálló tények, körülmények alapozzák meg, amelyekből nyilvánvaló, hogy az adott ügyben a tisztességes eljárás követelménye, az ügy pártatlan elbírálása nem biztosítható. Az évekkel korábban lefolytatott eljárásban az alperes számára kedvezőtlen döntés önmagában nem ad alapot annak megállapítására, hogy a jelen ügyben a Győri Ítéltábla valamennyi civilisztika ügyszakos bírója elfogult lenne.

Az érintett bírák kivétel nélkül úgy nyilatkoztak, hogy a perben nem tartják magukat elfogultnak.

A Kúria a bírák felelős nyilatkozatait is értékelve, a Pp. 18. § (2) bekezdése alapján eljárva a Győri Ítéltábla valamennyi bírójának kizárását megtagadta és az iratokat az ítéltábla elnökének visszaküld.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Csóke Andrea, Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András

Munkatárs: Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna; Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.